

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



# Lord Suster

genaama  
Raffles

## DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1001

DE HOTELRAT.

20 cent



De auto vloog over den weg.



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

# DE HOTELRAT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## HOOFDSTUK I.

### DE JUWEELEN VAN MARKIEZIN DE KERMANEC.

In een der nieuwste en grootste hotels aan de Champs Elysées, niet ver van de Place d'Etoile zaten op een morgen in het hegin van de lente twee mannen aan hetgeen de Parijzenaar zijn ontbijt noemt — in dit geval een zilveren kan met chocolade, twee kopjes van fijn Japansch aardewerk, en een schaal waarop een halt dozijn biscuits.

De schraalheid echter van dit ontbijt die vooral moest opvallen aan twee Engelschen, gewend aan een zeer omvangrijk, eerste maal, werd wellicht ruimschoots vergoed door het prachtige uitzicht, dat de beide heeren door het groote raam van de salon hadden, welke hunne slaapkamers van elkander scheidde.

Want niet alleen konden zij het geheele prachtige bouwwerk zien, hetwelk de herinnering moet levendig houden aan de daden van Frankrijk's grootsten keizer, maar van deze hoogte, op de vierde verdieping hadden zij ook een prachtigen rondblik op de aangrenzende straten, die straalsgewijze uitloopen op het beroemde plein, zoeven genoemd.

Deze beide elegant gekleede heeren hadden zich den avond tevoren laten inschrijven als Graaf Palmhurst uit Londen en zijn secretaris Brund.

Uit den loop van het nu volgend gesprek zal spoedig genoeg blijken wie zij in werkelijkheid waren.

De een was grooter en ook ouder dan de ander, en zijn zwart haar vertoonde bij de slapen een klein vleugje grijs, dat echter geenszins misstond bij de gebruinte gelaatskleur en de heldere grijze oogen, de rijzige, kaarsrechte gestalte en de breede schouders die wezen op lichaamskracht en sportbeoefening.

Zijn metgezel was kleiner, blond, van dat eigenaardige lichtende blond, dat het haar van vele Schotten vertoont, en hij had groote, helderblauwe oogen.

Beiden waren voor de ochtendwandeling gekleed, want het weder beloofde schitterend te zullen worden. Overal botten de knoppen in de parken en plantsoenen uit en geheel Parijs vertoonde dat betooverende beeld, dat zoo menigmaal beschreven en bezongen is.

— Er zit champagne in de lucht! zeide de oudste, zijn kop neerzettend, en naar buiten starend, naar den beroemden triomphoog. Het is verwonderlijk, dat er zooveel verschil kan zijn in de lucht, in de sfeer van twee groote steden. Ik heb bijvoorbeeld opgemerkt dat Den Haag geheel anders riekt dan Rotterdam en



die beide zijn weer niet te vergelijken met Marseille of Lissabon, waar de geur van gebakken visch lijkt te overheerschen. Het zal wel een vergissing van mij zijn, maar in den Haag meen ik voortdurend hyacinten te ruiken, zelfs midden in den winter. Maar hier lijkt het, vooral in de lente, of men tegenover een fijn geslepen glas boordevol van de beste champagne zit.

— Champagne kan dikwijls een gevaarlijke drank zijn, Edward, zeide de jongste der beide heeren, met een bedenkelijken trek om zijn fijn gevormden mond, die nu en dan aan zijn gelaat iets vrouwelijks gaf. Ik voor mij — als ik de waarheid mag zeggen — zou juist nu een glas zware, bittere ale de voorkeur geven boven de beste Fransche Champagne.

— Wat bedoel je met „juist nu” ?

— Meen je in ernst dat ik je dat nog moet verklaren ? Verkeeren wij soms niet in groot gevaar hier in Parijs ? Bevindt er zich in een van je valiezen, die hiernaast in je slaapkamer staan, geen kistje dat juweelen bevat — die drie dagen geleden nog iemand anders eigendom waren ?

De ander haalde rustig de schouders op, brak een biscuit door-midden, en zeide, terwijl zijn grijze oogen tintelden :

— Zij die ze vroeger bezat heeft er voorloopig toch niets aan, want ze zal wel naar de gevangenis verhuizen denk ik. En wie zou die juweelen vinden, die zoo voortreffelijk verborgen zijn in den dubbelen bodem van mijn valies ? Het is een van de pronkstukken uit mijn verzameling, dat wij gisteren zijn gaan halen uit ons onvolprezen magazijntje in het huisje bij de vestingwallen ! En wanneer het hier zijn diensten gedaan heeft, en wij keeren naar Londen terug, dan gaat dat kostelijke valies weer naar zijn bewaarplaats — tot een volgende gelegenheid.

— En wanneer keeren wij terug, Edward ? vroeg de jongste man haastig.

— Maar mijn hemel — het komt mij voor, dat je haast hebt, Brand !

— Wel, wie zou mij dat kwalijk nemen ? Er is hier warempel in de afgelopen weken genoeg gebeurd, om mij naar het oogenblik te doen verlangen, waarop wij deze gevaarlijke stad den rug kunnen toekeeren !

— Gevaarlijk — Parijs gevaarlijk ? herhaalde de ander langzaam. Maar dat is dwaasheid, Brand. Voor het oogenblik kan ons hier niet het minste gevaar bedreigen ! Natuurlijk zoekt de politie altijd ijverig....

— En zij zoekt naar een bepaalde persoon, zij zoekt naar John Raffles ! zeide Brand zeer zacht, zijn hand even op den arm leggend van

den grooten avonturier, die tegenover hem was gezeten.

— En wat zou dat ? Geloof je in ernst dat ze me hier in dit deftige hotel zouden zoeken ?

— Waarom niet ? Ik ben zelfs zeker, dat ze geen enkel hotel zullen overslaan en overal de vreemdelingenlijsten zal willen inzien.

— Welnu — laat ze dat hier maar doen ! Ze zal de namen vinden van Graaf Palmhurst en zijn secretaris Brund, en als zij de dragers van die namen soms mocht willen ondervragen, dan kunnen zij inzage nemen van uitstekende papieren, waarop niet het minste valt aan te merken, om de afdoende reden dat die papieren echt zijn, en hebben toebehoord aan degenen, wier namen er op vermeld staan. Weet de politie soms dat die dragers omstreeks een jaar geleden op rampzalige wijze om het leven zijn gekomen in het hartje van Afrika's wildernissen ?

— Dat zal nog heel lang duren, Brand — en dan zal het nog altijd tijd genoeg zijn, om ons van die dan overtollig en gevaarlijke geworden papieren te ontdoen. Tot zoover gevoel ik mij volkomen veilig in het bezit van die kostelijke documenten, die ik mij zonder gewetensbezwaar kon toeëigenen — want wij vonden ze in het bezit van lijken ! Komaan, werp die zwartgalligheid van je, Brand, die je jeugd misstaat ! Ik verzeker je dat de politie eerder verdenking zou krijgen tegen den President der Republiek, dan tegen ons beiden ! Er is geen enkele band tusschen ons en het voorgevallene in de wijk daar in het Noorden van de stad, wij hebben ons uiterlijk voldoende veranderd, onze voornaamste tegenstander is op vreeselijke wijze om het leven gekomen en de andere gevangen bandieten kunnen natuurlijk wel een persoonsbeschrijving geven, maar daaraan zal de politie al bitter weinig hebben want ons uiterlijk, zooals wij nu zijn, beantwoordt daar volstrekt niet aan ! En wat Henderson betreft — hem houden wij nu voorloopig achterbaks, ofschoon ook hij gisterenavond bij dat groote avontuur zoodanig vermomd was, dat hij thans niet meer te herkennen valt, zelfs als wij zijn hereulische figuur in aanmerking nemen. Wij blijven hier Brand, het bevalt me hier uitstekend. Parijs is een stad met ontelbare mogelijkheden, en ik meen te hebben opgemerkt, dat er geen stad zoo veilig is voor lieden van mijn beroep !

— Vergelijk je toch niet altijd met het slag misdadigers, dat steelt en rooft om het bezit zelve ! zeide Brand op een bedroefden toon. Ik vind het zoo vreeselijk, als je jezelf deprimeert !

Raffles keek Brand een oogenblik een kort



oogenblik doordringend aan, en zeide toen, op een geheel veranderden toon:

— Het allerbest deden wij, er in het geheel niet over te spreken Brand. Na al die jaren ben je nog steeds een onwillig werktuig. Neen, spreek het niet tegen — het is zoo. En wie weet — misschien mag ik je juist daarom zoo graag lijden. Wat is dit voor een blad? Ha, ik zie het al „La Vie Parisienne”. Een blad voor den nijveren en kleurloozen middenstand, indien ik mij niet vergis. Zonder een bepaalde politieke overtuiging en dus met een massa lezers! Ik zie dat de indeeling van de pagina's veranderd is.

— Zou er wel iets bestaan, dat jou ontgaat? riep Brand uit. En zijn verbazing had reden, want het moest zeker wel een drietal jaren geleden zijn, sedert Raffles dat blad voor het laatst in handen had gehad, en hoeveel duizenden verschillende bladen waren er niet in honderden steden door zijn vingers gegaan!

— Ik heb voor zulke typografische bijzonderheden een buitengewoon sterke geheugen, al zeg ik het zelf, zeide Raffles glimlachend. Het buitenlandsche nieuws is naar de eerste pagina verhuisd en op het tweede blad is te lezen het aangenaamste en smakelijkste kostje — de gemengde berichten — wat de Franschman „Faits divers” noemt. Ha, — hier is een groote viervoudige kop! Juist als bij ons thuis, zegt diezelfde Franschman. Nu, er is aanleiding toe.

— Een moord? vroeg Brand, vrij onverschillig.

— Dan zou het al een heel bijzonder moeten zijn, mijn waarde! Bedenk toch eens — vier kopjes! Neen, het gaat om iets anders — een diefstal, en een omvangrijke ook.

Raffles las vlug een gedeelte van het bericht en vervolgde toen:

— Maar dat is belangrijk! Luister maar eens. Markiezin Blanche de Kermanec is in den afgelopen nacht het slachtoffer geworden van een zeer brutale berooving, of beter gezegd een sluwe oplichting, die haar het bezit doet derven van een verzameling juweelen ter waarde van bijna drie millioen francs, en onder die kostbaarheden bevindt zich het beroemde diadeem van keizerin Eugenie — die het bijna nooit droeg, want die ongelukkige vorstin verzekerde steeds dat juweelen haar ongeluk aan brachten, en zij hield er niet van — wat zeker merkwaardig is voor een zoo schoone vrouw!

— Opgelicht voor drie millioen francs aan juweelen? vroeg Brand, wiens belangstelling gewekt was. Hoe ging dat wel in zijn werk?

Betrekkelijk eenvoudig! De daders hebben,

als ware kunstenaars in hun vak, begrepen dat eenvoud het kenmerk van het ware is — in dit geval van het succes! De Markiezin had een afspraak met haren juwelier, Monsieur Roberti uit de Rue de la Paix, die de kostbaarheden zou schoonmaken, en voor een groot deel in zijn safe voor haar bewaren, want de Markiezin was voornemens, een vrij lange reis te maken — jagen in Afrika, als ik het mij wel herinner. Zij is namelijk een groot sportliefhebster. Trouwens — ik herinner mij zeer goed dat wij haar gezien hebben op den zesdaagschen wielervedstrijd, waar zij opviel door de hooge premies die zij uitloofde. Welnu, de bandieten moeten dat geweten hebben, zij waren op de hoogte van het tijdstip, waarop een betrouwbaar bediende van den juwelier zich zou aanmelden om de kostbaarheden in ontvangst te nemen, zij legden zich in hinderlaag, vingen hem op, sloegen hem bewusteloos en namen hem den brief van zijn patroon af, die als introductie had moeten dienen. De rest was natuurlijk kinderwerk. Een hunner, keurig in de kleederen gestoken nam den brief, vervoegde zich bij den markiezin, toonde daar het schrijven, en kreeg zonder eenigen omslag het kistje met de fraaiigheden mee. Anderhalf uur later vond men den half doodgeslagen bediende, en toen kwam natuurlijk alles aan het licht. Alles, behalve de juweelen, want die zijn nog zoek —

— En volstrekt geen aanwijzing? Niet het geringste spoor?

— Heel weinig! De Markiezin is heelemaal overstuurd, maar zij kon toch een vrij goed signalement van den bezoeker geven. De politie echter neemt aan, en misschien niet ten onrechte, dat de man zich vermomd had, of althans een pruik had opgezet. De plek is gevonden, waar de arme bediende werd neergeslagen — —

— Maar hij zal toch wel met een auto gekomen zijn?

— Met een taxi — en vermoedelijk zal de chauffeur daarvan wel in het complot zijn geweest.

— Waaruit leidt men dat af?

— Uit de volgende omstandigheid. Niet zoo heel ver van de plek, waar de overval plaats had werd de taxi, waarin de bediende had plaatsgenomen en die hij van een standplaats had gehaald aangereden door een vrachtauto en zoo goed als gekraakt. De bediende had zelfs geen schram gekregen, en hij stapte dadelijk over in een andere taxi, die daar toevallig voorbijreed. Nu, aan dat toeval geloofde de politie niet. Die is vast overtuigd, dat de aanrijding beraamd was. Ook ik acht



dat niet onwaarschijnlijk, anders is het niet goed te verklaren, waarom de taxi juist op het punt van den overval stopte.

— Op welke wijze ontdeden zij zich van den bediende ?

— Hij werd met een looden ploertendooder neergeslagen. Denkelijk heeft de arme kerel aan zijn dikken schedel zijn behoud te danken ! Met een geringe hersenschudding zal hij er wel afkomen.

— Nu — ik geloof dat die Markiezin de Kermanec rijk is, zeide Brand vrij onverschillig. Zij zal het verlies makkelijk kunnen dragen !

— Zij kan het — maar zij is het niet van plan, naar het schijnt ! Zij heeft niet minder dan twintigduizend francs uitgelooft, voor dengeen die aanwijzingen weet te geven — enzoovoort ! Je kent de term ! Vooral het verlies van de diadeem van Keizerin Eugenie schijnt haar aan het hart te gaan. Vreemd — ik had dat ding zoo graag eens van heel dichtbij willen zien. Ik ben benieuwd of de kans daartoe mij geheel zal ontgaan — —

Brand, die de krant ter hand had genomen, keek Raffles onderzoekend aan. Er was een tinteling in de grijze oogen gekomen die hem onrust baarde.

Hij wilde iets opmerken, bedacht zich echter, en las het verslag van den brutalen en sluw diefstal van het begin tot het einde aandachtig door. Ruw en gewelddadig.

— Maar ontegenzeggelijk knap bedacht en geniaal uitgevoerd ! zeide hij tenslotte, de krant neerwerpend. Zullen wij paarden huren en een wandelrit door het Bois gaan maken ?

— Dan zouden zij ons weer moeten verkleden, Brand en daar heb ik niet veel lust toe. Wij kunnen evengoed wandelen. En wandelend — kan men ook beter nadenken. En buitendien zit ik niet graag op een gehuurd paard als het niet volstrekt noodzakelijk is. Ik moet met een paard kunnen spreken — en dat kan ik niet met een ordinair schepsel, dat mij in het geheel niet kent.

— Dan maar wandelen, maar zonder al te veel te denken, want ik geloof de richting te kennen, Edward, waarin die gedachten gaan, en die richting jaagt mij schrik aan !

— Lediggang is des duivelsch oorkussen, zeide Raffles apodictisch. Het is volstrekt niet mijn plan hier in Parijs te rentenieren.

Brand zuchtte maar eens, stond op, en ging uit zijn slaapkamer, zijn elegante lichte overjas halen.

Hij sloeg een bedroefden blik op zijn nieuwen reiskoffer, op het halfgeopende reisvalies, sloot

beide, stak den sleutel in zijn zak, zette zich den grijzen deukhoed zoo Parijsch mogelijk op het blonde haar en een oogenblik daarna gingen de beide mannen met de lift naar omhoog, en het moest wel een zeer scherp oog zijn, en een wantrouwend oog ook, dat in die twee elegante heeren de mannen had durven te herkennen, die den avond tevoren een zeer belangrijke rol hadden gespeeld in een tragisch voorval in het noorden van Parijs waarbij een zeer gevaarlijk misdadiger een geheimzinnige bendeleider een afschuwelijken dood was gestorven.

Een honderdtal stappen brachten hen, onder het gewelf van de wereld beroemde zegepoort door aan het begin van de Avenue de l'Armée, die het meest gebruikt wordt door ruiters en amazones, omdat zij naast den rijweg een zeer goed ruiterspad bezit.

Langzaam voortstappend over het trottoir, met de handen op den rug, keek Raffles met belangstelling naar de fraaie paarden, die hem voorbijgingen, want nog steeds waren het er vrij veel, ofschoon er zeker heel wat minder kostbare rijdieren te bewonderen vielen dan eenige jaren geleden.

— Helaas — het is duidelijk te bemerken, dat ook hier de malaise haar knuppel heeft gezwaaid en heel wat vermogens den nekslag heeft gegeven, zeide Raffles na eenige oogenblikken. Bedenk eens hoe het er hier uitzag, toen Zola het derde boek schreef van zijn beroemde serie „De Rougon Macquarts” ! Herinner je je die beschrijving van de optocht in deze zelfde Avenue „in Het fortuin der Rougons”. De hoofden der paarden raakten de achterzijden der prachtige vigilantes. Het was een afzienbare rij van dure equipages en prachtige paarden, koetsiers in lichtblauwe, bruine, lila, groene livreen, zwarte grooms, en elegante palfreniers. De gelederen zijn wel sterk gedund ! Toch meen ik nu en dan nog beroemdheden te zien, en daar is zoowaar onze Mistinguett, nog altijd vief en brutaal, ondanks haar zes kruisjes, als een jongen op haar paard gezeten !

Brand wierp een blik terzij. Inderdaad, in een korten draf ging daar een prachtige schimmel voorbij, en op zijn rug zat de befaamde revuester, met een gekreukeld vilthoedje op een oor, en druk lachend en babbelend met haar zoon, die reeds grijs haar kreeg !

— Dat schijnt toch alleen hier maar mogelijk te zijn, mompelde Brand glimlachend.

— Ja, zoo is het. Daar galoppeert niemand anders dan Léhar — daar op dien dikken



Mecklenburgschen vos! Maar daar—kijk 'ns goed Brand — daar gaat het voorwerp mijner droomen, heel hoog gezeten op een Engelschen Hunter!

Opnieuw keek Brand terzij en hij kreeg 'n

schok, op een hoogbeenig Engelsch jachtpaard, zat daar een kleine, dertigjarige, sierlijke vrouw in een rijbroek en in een fluweelen jasje.

Hij herkende haar onmiddellijk.

Het was markiezin Blanche de Kermanec!

## BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele  
internationale sigarettenmerken  
van uitsluitend hoge kwaliteit.

### HOOFDSTUK II.

#### RAFFLES ALS DETECTIVE.

Brand keek nieuwsgierig het ranke figuurtje na, en toen werd zijn aandacht getrokken door het paard dat zij bereed.

— De vrouw is heel mooi, wel wat erg pikant, naar mijnsmaak, maar toch mooi. Ik kan echter niet hetzelfde zeggen van het paars! Is dat haar keuze? Het dier is zoo mager als een lat, en ook niet al te jong meer.

— Mijn waarde, je ziet toch wel dat het een manegepaard is! Op zijn best een maandpaard! zeide Raffles schouderophalend.

— Wat is dat nu? Heeft zij niet eens een eigen rijpaard? vroeg Brand vol verbazing. En ik meende dat zij schatrijk was!

— Dat heb ik ook gedacht, en iedereen moet het hebben gedacht. Het schijnt niet zoo te zijn, en wie weet vormden haar juweelen wel haar eenig bezit.

— Als dat zoo is, dan neemt zij het verlies tamelijk luchtig op! gaf Brand te kennen. Ik vond dat zij nog al vroolijk en opgewekt glimlachte.

— Dat is mij ook opgevallen. Waarschijnlijk heeft zij een luchthartige natuur. Vergeet ook niet dat zij nog jong is.

— En dan — edellieden nemen zulke zaken anders op dan de kleine burger man dat doet!

— O, maar zoo oud is haar adel niet, Brand! hernam Raffles glimlachend. Markiezin de Kermanec was voor haar huwelijk eene Juffrouw Lenoir — gewoner en burgelijker kan het bijna niet.

— Je doet mij versteld staan, Edward! riep Brand uit, bijna met schrik en zelfs iets van spijt in zijn stem. Zij ziet er werkelijk uit als zulk een fijn markiezinnetje uit het begin van de achttiende eeuw!

— Met een pantalon? Dat kan ik niet vinden!

— Ik bedoel natuurlijk, hernam Brand, dat men zich in plaats daarvan een van die hoepelrokken moet denken, die de ware edelvrouw met zooveel gratie wist te dragen!

— Neen, ook het waschmeisje en het kame-niertje, Brand! Tenminste als wij mogen afgaan op hetgeen Watteau, Fragonard en andere beroemde schilders uit dien tijd op het doek hebben gebracht. Dat is zoo gebleven — en de meisjes Lenoir hebben zich zeer goed kunnen schikken in den rol van Markiezin. Die daar op haar gehuurd paard trouwde op haar zestiende of zeventiende jaar met een erkenden markies uit het beroemde, Bretonsche geslacht, dat al in de negende eeuw genoemd wordt, en toen zij twintig was, volgde de scheiding. Dat was nog tijdens den oorlog dus zij moet nu op zijn minst vijfendertig zijn.

— Ongelooflijk! Zij ziet er uit als hoogstens tweentwintig. Maar hoe weet je eigenlijk die bijzonderheden?

— Uit het verslag over den diefstal. Als het zulk een naam betreft, dan volstaat een dagblad dat zichzelf respecteert natuurlijk niet met de simpele mededeeling, dat men aan Markiezin X, een groot bedrag aan juweelen heeft ontstolen, en dat zeer treurig is, maar zij deelt den weetgierigen lezer ook alles mede uit den levensloop van de bestolene, wat het daaromtrent maar kan ervaren, en voorts wat het uit zijn duim zuigt. Weet men het laatste van het eerste te schiften, dan blijft er nog genoeg belangwekkends over in de meeste gevallen.

— Maar — wacht eens even — daar valt



mij plotseling iets in! riep Brand uit. Wel ja, ik vergis mij niet! Nog geen half jaar geleden heb ik een afbeelding van diezelfde Markiezin Blanche de Kermanec in Tatler gezien. Zij was toen de gast van Graaf Seymour op zijn kasteel in Dartmoor en men mompelde reeds iets van huwelijksplannen! Zij zat toen op een prachtigen, Andalouisische hengst, en dat beest was ontegenzeggelijk haar eigendom. Het was dus over het Kanaal vervoerd, en dat alles moet toch schatten geld hebben gekost. Klopt het?

— Het klopt in de perfectie! Ook ik herinner mij die foto. Maar vergeet niet dat er in een half jaar tijd heel wat kan gebeuren. De sterkste fortuinen zijn aan het wankelen geraakt, en het hare moet wel zwaar geschokt zijn door haar levenswijze. Dat staat wel niet met die woorden in het verslag, maar dat valt tusschen de regels te lezen. Wat er ook niet in staat maar wat ik weet is, dat zij dien fraaie Andalouisiër, nog tijdens haar verblijf in Engeland verkocht heeft. Wat die praatjes over een huwelijk aangaat — er was wel degelijk een motief voor, en vermoedelijk was onze Blanche maar wat blij geweest als zij de kroon met zeven parelen voor die met slechts vijf had kunnen ruilen! Dat huwelijk is toen afgesprongen, misschien wel omdat Graaf Seymour tenslotte inzag, dat een leeftijdsverschil van veertig jaren toch werkelijk wel wat al te groot is.

— Hoe heb je dat alles in 's hemelsnaam onthouden?

— Ik onthoud alles, wat mij door zijn buitensporigheid treft — al is het in geringe mate slechts buiten of boven het gangbare! Dat huwelijk nu was heelemaal niet gangbaar, omdat Seymour zeer oud en zeer leelijk was, en alleen maar buitensporig rijk. Toch hield ik rekening met de kansen van welslagen, en daarom onthield ik het ook. De naam van Kermanec kwam mij dadelijk bekend voor. Wat zien wij nu? Dat zij in zekeren zin verarmd is, anders reed een vrouw als zij niet op een huurpaard. Men moet wel een hartstochtelijke amazone zijn, om er de spotzieke blikken der Parijzenaars voor te durven trotseeren!

— Het is misschien louter snobbisme!

— Misschien! zeide Raffles peinzend.

— Zij wil de rol van vertrapte en mishandelde onschuld spelen, en interessant zijn, nu zij van haar kostbare juweelen beroofd is.

— Het is mogelijk! zeide Raffles zacht, en het was alsof zijn gedachten elders vertoefden.

De twee mannen gingen tien minuten lang zwijgend verder, totdat Raffles plotseling

stilstond, naar een eenzame bank wees, tusschen twee van de prachtige, zware boomen in, die de avenue beschaduwden en er op plaats nam.

— Er is me daar iets te binnen geschoten, begon hij op zachten toon, en met zijn wandelstok figuurtjes trekkend in het grint voor zijn voet. Je hebt toch ook het verslag goed gelezen Brand. Is je daarbij niets opgevallen — ik bedoel iets zonderlings, abnormaals in de werkwijze van de beroovers?

Brand dacht een oogenblik na en zei toen hoofdschudden:

— Neen ik vind dat zij het slim hebben overlegd, alles klopte als een bus.

— Ik ontken het niet — en toch hebben zij een groot risico aanvaard, dat op een zeer gemakkelijke wijze te vermijden waren geweest. Ga maar eens na. Er heeft een zoogenaamde aanrijding plaats, de bediende moet een andere auto nemen, die auto staat ergens stil, op de plek waar de medeplichtige van den chauffeur wachtte, en die slaat den armen kerel neer, waarop een hunner in zijn plaats met den brief van den juwelier naar de eigenares van de juweelen gaat. Maar — was het nu zoo ondenkbaar dat de markiezin den bediende heel goed van gelaat kende? Of neem eens aan, dat zij alleen maar argwaan had gekregen, dat zij had getelefoneerd?

— Het is waar — er was gevaar aan de onderneming verbonden.

— En dat gevaar, Brand hadden zij juist heel gemakkelijk kunnen vermijden door de volgorde van het geheele drama eenigszins te wijzigen, dat wil zeggen door de bediende eerst kalmpjes zijn taak te laten verrichten, als zij hem dan toch neersloegen — waarom dan niet te doen als hij zijn juweelen in zijn zak had?

— Je hebt gelijk — die volgorde had het risico zeker aanmerkelijk verminderd, riep Brand verrast uit. Wij mogen echter niet vergeten dat de bandieten misschien het zekere voor het onzekere wilden nemen! Immers, het was niet geheel ondenkbaar dat de markiezin zich zou hebben bedacht en de juweelen toch maar niet zou hebben meegegeven.

— Ik erken dat die kans bestond — maar zij was veel geringer dan de mogelijkheid, dat de gewaande bediende, Roberti ontmaskerd zou worden. En dan is er nog iets dat mij met zekere verbazing heeft vervuld. Heb je het laatste nieuws in „la Vie Parisienne” gelezen?

— Neen, daartoe ontbrak mij den tijd!

— Het bevatte nog enkele regels over den aanslag, en die vermeldde onder anderen dat Jules Marais, zoo is de naam van den jeugdigen juweliersbediende — bijna hersteld is van zijn



zwane verwonding. Nu, dat noem ik zeer vlug na een slag met een looden knuppel! Van twee dingen één: of de jongen heeft een kolossaal hardenschedel, of de aanslagplegers hebben hun werk slordig verricht, en wisten niet hoe zij met een ploertendooder moesten omgaan. Het spreekt vanzelf dat er nog een derde mogelijkheid is — die wij voorloopig buiten bespreking zullen laten. Kom Brand, laat ons verder gaan, en eens zien hoe het staat met de bloemen en planten in het Bois de Boulogne.

Brand bemerkte heel goed, dat Raffles voor het oogenblik genoeg over dit onderwerp gesproken had naar zijn zin. Maar ook, dat hij volstrekt niet voornemens was, het voor goed te laten varen! Daartoe schitterden zijn oogen te levendig, daar toe was er iets in zijn stem geweest, dat in een heel andere richting wees!

De twee vrienden liepen nu wat sneller voort, tot zij de Port d'Auteuil bereikten, waar zij Parijs verlieten om het wonderschoone bosch te betreden dat de trots uitmaakt van iederen Parijzenaar.

Het was er nog altijd vol van ruiters, op de vijvers werd reeds geroeid.

De twee mannen verbleven omstreeks een uur in de buurt van het Paviljoen waar zij vol belangstelling naar de fraaie paarden en de goedgekleede lieden keken, die zich daar vermaakten met nietsdoen, en toen keerden zij te voet weer terug, om in hun eigen hotel te lunchen.

Brand merkte op, dat Raffles niet erg spraakzaam was, en blijkbaar met zijn gedachten elders.

Desmiddags kocht hij verscheidene bladen, las ze met aandacht, maar scheen den overval op den juweliersbediende geheel te hebben vergeten.

Wat later in dienzelfden middag liet hij Brand alleen, en beval hem een bezoek aan het Louvre aan, waar een collectie moderne meesters in een der zalen was geexposeerd.

Plichtgetrouw, maar niet zonder eenige verwondering begaf Brand zich naar het wereldberoemde museum, maar het duurde geen tien minuten, of hij was zoo geboeid door de aanschouwing van wat hij zag, dat de uren voorbij vlogen, en hij tot zijn schrik door een der oppassers moest worden aangemaand, om het gebouw te verlaten, daar de sluitingstijd reeds daar was.

Hij reed terug met een bus langs de Champs Elysées, meenende te laat te zijn, maar tot zijn verwondering was Raffles nog niet naar het hotel teruggekeerd. Hij zocht naar Henderson, maar kon ook den reus nergens ontdekken, totdat een monteur uit de garage van het

hotel hem mededeelde, dat Monsieur le Comte met den wagen en den chauffeur was uitgereden, omstreeks anderhalf uur tevoren.

Niet wetend wat te doen, begaf Brand zich naar het Restaurant en nam plaats aan de leestafel, waar hij de avondbladen begon in te zien.

Zonder al te groote belangstelling las hij iets over de juweelen van Markiezin de Kermanec, zonder echter veel nieuws te kunnen ontdekken.

De politie zette haar onderzoek vol ijver voort, maar had nog geen spoor van de daders kunnen ontdekken, daar helaas niemand het nummer van de taxi had kunnen waarnemen, waarmede de bediende van den juwelier den zoo tragisch afgebroken rit had ondernomen, de markiezin was nog ontroostbaar, maar Marais genas op gelukkige en voorspoedige wijze van zijn wonde, en zou waarschijnlijk reeds in den loop van den dag het ziekenhuis weer mogen verlaten.

Hij was nog in de lezing van de Journal verdiept, totdat hij opzag omdat hij iemand vlak naast zich voelde staan. Hij zag in het glimlachende gelaat van Raffles, die op zachten toon zei:

— Ik hoop dat ik je niet al te lang heb laten wachten, Charles, maar ik heb tamelijk veel te doen — in verband met onze kleine onderneming.

— Onze onderneming? herhaalde Brand ongerust.

— Je weet heel goed wat ik bedoel!

Hij wenkte Brand om hem te volgen, want het werd reeds wat voller rondom de groote tafel, en beiden begaven zich naar hun eigen kamer, waar zij ongestoord konden spreken.

Zoodra Brand de deur gesloten had, begon Raffles, met een twinkle in zijn grijze oogen:

— Het is juist zoo gegaan Brand, als ik vermoedde, of ik moet mij wel heel sterk vergissen. Ik heb een groot deel van den middag besteed aan onderzoekingen — op velerlei gebied, en daarbij is onder meer duidelijk gebleken, dat ons markiezinnetje er in den laatsten tijd heel leelijk inzat, en feitelijk weinig meer bezat dan de juweelen, die haar op zulk een noodlottige wijze ontfutseld zijn.... als men haar mag gelooven.

— Mag men dat dan niet! vroeg Brand verbluft.

— Oordeel zelf maar! Het fortuin van de Markies is al zoo goed als opgesoupeerd, op een werkelijk dolzinnige wijze moet onze voormalige Tiller-girl met het geld hebben gesmeten, zelfs toen er nog veel van was.

— Tiller-girl zeg je? riep Brand vol ver-



bazing uit. Ze is dus geen Française, een Engelse ?

— Een Australische ! Dochter van een farmer, die er tevens een wijnhuis op na hield. Trok mee met een groot circus, op haar vijftiende jaar, danste, trad op met een groep gedresseerde ijsberen, assisteerde een mijnheer in rok, die levende kikvorschjes verzwoeg en weer teruggaf, en werd tenslotte ontdekt door Tiller, die haar bij zijn troep inlijfde. Het schandaal rondom het huwelijk met de Kermanec die immers verliefd op haar was, wordt nu ook begrijpelijk.

— Maar wat heeft nu die achteruitgang met haar fortuin eigenlijk te maken met je onderzoekingsstocht van vanmiddag ?

— Meer dan je denkt, Brand ! Want het is erger dan je je kunt voorstellen. De schuldeischers hadden al beslag gelegd op het huis en op de prachtige meubelen — en zij stonden op het punt, het eveneens te doen om de kostelijke juweelen, die echter juist op het goede oogenblik aan de circulatie onttrokken werden, als ik mij zoo mag uitdrukken. Nu wilde het toeval, maar je kunt het ook het noodlot noemen, dat ons markiezinnetje zeer intiem bevriend is — je merk dat ik mij kiesch uitdruk, met Jules Marais, die ongeveer zeven jaar jonger is dan zij. En zij moet dien kleinen ondeugenden schelm hebben overgehaald tot het opvoeren van de kleine gevaarlijke komedie, waarvan wij juist het slot hebben beleefd — het voorloopige slot Brand, want ik hoop de man te zijn, die tenslotte voorgoed het scherm over deze tragi-comedie zal laten vallen. Het staat namelijk voor mij vast, dat die kleine schelm de juweelen ergens verborgen moet hebben op een veilig plekje, waar hij ze zal weghalen, zoodra de lucht zuiver is, en dit zonder argwaan te baren kan geschieden.

— Maar — hij is bewusteloos en met een zware hoofdwonde gevonden !

— Bewusteloosheid kan men voorwenden, en men moet voor de goede zaak — in dit geval voor de slechte — ook een beetje bloedverlies over hebben.

— Alles goed en wel — maar hij kan zichzelf toch moeilijk met een knuppel op zijn hoofd hebben geslagen ?

— Dat kan zij wel hebben gedaan ! Het blijkt maar een vleeschwonde te zijn geweest en — ik zeide het al eerder — het jongemensch heeft een harde schedel.

— Maar dan — die vrachtauto, die de aanrijding veroorzaakte — de taxi, en de tweede taxi die hem verder reed ?

— Brand, een taxi was natuurlijk genoeg, of liever een chauffeur om de comedie te doen

slagen ! Die man behoefde alleen maar een klein beetje te liegen, en te verklaren dat hij werd aangereden. De vrachtauto zoowel als de tweede taxi kunnen dus naar het rijk van de fabelen worden verwezen.

— Maar bij het politie onderzoek moet dat toch uitkomen ?

— Dat gebeurt niet zoo spoedig. Natuurlijk zal de politie wel zoeken naar dien onhandigen vrachtautobestuurder. Zij zal hem echter niet vinden, wat heel natuurlijk is, omdat hij zeer waarschijnlijk niet bestaat !

Het bleef even stil, en toen zeide Brand nadenkend :

— Volgens jouw meening zou het er dus op neerkomen dat er hier langs een slinkschen weg op onrechtmatige wijze goederen worden onttrokken aan een faillieten boedel ?

— Nauwkeuriger kon het niet omschreven worden Brand. Want dat is inderdaad het geval. Ons mooie markiezinnetje staat op het punt failliet te worden verklaard, als ze het al niet is ! Dienaangaande kon ik mij nog geen zekerheid verschaffen. Wel staat het vast dat zij haar juweelen niet heeft laten verzekeren, wat vreemd genoeg zou schijnen als wij niet moesten bedenken, dat de schuldeischers bij gebrek aan juweelen beslag zouden kunnen leggen op de verzekeringsom.

— Staat de wet dat toe ?

— Dat staat de wet toe ! En het is ook zeer billijk. Daarom waarschijnlijk heeft zij het nagelaten de juweelen te verzekeren.

— Je zegt dat nu alles als iets dat vaststaat, Edward, maar doet het dat inderdaad ?

— Bijna ! Volkomen zekerheid heb ik nog niet. Maar ik wat ontdekte wijst ongetwijfeld alles in dezelfde richting — bedrog en oplichting !

— Ja, maar — zou ze niet naar Afrika gaan om op leeuwen te jagen ?

— O, ze zal zeker wel uit Parijs vertrekken, al is het nu niet direct naar Afrika ! Ik denk dat Biarritz, Wiesbaden of Lissabon haar voorloopig ver genoeg zijn. En dan zal zij ook wel niet op leeuwen gaan jagen — maar veeleer op een rijke partij !

— En je zei zoeven dat die Marais....

— O, die heeft dan natuurlijk al afgedaan ! Hoe zegt Schiller het ook wel in Fiëscò : „Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan, der Mohr kann gehen.“

— Als de moor daar maar genoeg mee neemt !

— Dat is zijn zorg, niet de mijne ! De mijne is, te zorgen, dat zij niet te ver met de juweelen er vandoor gaat, zoodat ik haar gemakkelijk kan achterhalen. Berouw behoef ik daar vol-



strekt niet van te koesteren, als ik mij soms aan zulk een zwakhied zou moeten schuldig maken. Ons markiezinnetje zal wel weer op een andere wijze door het leven rollen, want zij is mooi, en zij heeft geen geweten, hetgeen voor een vrouw ruimschoots voldoende is, een rol in dit leven te spelen!

— Heb je geen honger?

— Hoort die vraag bij het onderwerp? vroeg Brand met een lach.

— Zijdelings, want dadelijk na het diner gaan we er op uit.

— Waarheen?

— Naar een Academie de Billard, waar zeer waarschijnlijk onze jeugdige schelm met

zijn schijnheilige facie vanavond zal komen, als mijn inlichtingen juist zijn.

In dit opzicht althans bleken de inlichtingen van Raffles wel degelijk juist te zijn, want om half tien dienselfden avond, toen Raffles en Brand in een nieuwe vermomming de kleine, rookerige zaal binnentraden van een bekende billardacademie, een euphemistische uitdrukking voor „gokclub door middel van het billard” toen zagen zij op de tweede rij van het amphitheater, een keurig gekleed jongmensch zitten, met een gelaat dat Raphael gaarne zou hebben geschilderd, dat in alle zielsrust een dure sigaret rookte, en dat luisterde naar den naam van Jules Marais.

ZORGT ER VOOR

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.



## HOOFDSTUK III.

## JUWEELEN EN JALOEZIE.

Den dag daarop viel de slag. Het faillissement was uitgesproken, de markiezin moest het huis verlaten dat jarenlang in het bezit van de Kermanecs was geweest en dat zwaar verhy-pothekeerd was en haar intrek nemen in een hotel, want de deuren van het prachtige woonhuis werden alle verzegeld. De meubelen zouden ten verkoop worden geveild en reeds nu kon wel worden vastgesteld dat de opbrengst zeker niet toereikend zou zijn om alle schulden te delgen.

De talrijke schuldeischers zouden tevreden mogen zijn, als hunne vorderingen voor veertig procent werden voldaan. Letterlijk alles zou worden verkocht. De meubelen en het prachtige, oude zilverwerk, de automobielen en de landerijen, het kasteel aan de kust van Bretagne, het fraaie jacht, dat in de haven lag van een der eerste jachtelubs.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Markiezin de Kermanec geen centime in handen zou krijgen van hetgeen de veiling bij executie zou opbrengen.

Het paste dus volkomen in de redeneering van Raffles, dat de kostbare steenen juist bijtijds door haar in veiligheid werden gebracht. Ergens in het buitenland zouden zij zeker een bedrag opbrengen, groot genoeg om er op niet al te grooten voet van te kunnen leven. Het was maar de vraag, of het verwende luxe vrouwtje zich tevreden zou kunnen stellen met zulk een leven! Zij, die in weelde gebaad had, die door een schatrijken echtgenoot was verwend, tot het oogenblik van de scheiding toe.

Blanche was nog in Parijs, en keek bij dat alles toe met de onverschilligheid van een schouwburgbezoeker, die zich niet al te veel aantrekt van de tranen en de glimlachjes daar voor hem op de planken, maar die in de vestiaire, de tegenslagen van de heldin en de smart van het vernederde meisje al weer vergeten is.

Men zag haar in de dancings, in de dure

lunchrooms en op het promenoir van de Folliès Bergère alsof er in het geheel niets gebeurd was, en zij lachte en flirtte alsof niet binnen een week de executoriale verkoop zou plaats hebben van alles wat haar bij het uiteengaan der twee echtgenooten was gelaten door een man die niet alleen rijk was maar ook groot-hartig!

Brand zoowel als Raffles volgden het verloop van de zaak met bijzondere aandacht — zooals zij ook de vrouw zelf volgden, zonder dat deze er het flauwste vermoeden van had.

Tot het eerste waren zij des te beter in staat, daar de Parijsche bladen Londensche allures schenen te hebben aangenomen en haar verleden uitplozen en scherp belichtten alsof zij een filmster was of een beroemde actrice.

Op die wijze werd dan ook een klein raadsel opgelost, dat Raffles een oogenblik had doen wankelen in zijn overtuiging wat aangaat het misdadig opzet van de mooie Blanche en haar vriend, den juweliersbediende.

Het bleek namelijk dat Markies de Kermanec destijds aan het wufte vrouwtje een zeer groote som ineens had betaald en daardoor de verplichting had ontloopen haar ieder jaar een vast bedrag te betalen.

Bovendien had hij haar een landhuis geschonken met een flink stuk grond. Dat alles was eenvoudig tot de laatste centime opgesoupeerd, en zoo werd die gevaarlijke manipulatie met de juweelen ook veel begrijpelijker. Het was als het ware het laatste plechtanker geweest, de kurk waarop haar bestaan moest drijven, wilde zij niet spoedig vervallen tot het peil van een gewone avonturierster.

Doordat er steeds een van de drie mannen hetzij Blanche, hetzij den jongen Marais op de hielen volgden, bleef geen van hun handelingen voor hen verborgen.

Ook ontdekte Raffles dat de bediende zijn ontslag reeds had genomen tot groote verwondering niet alleen van zijn patroon, die met recht verbaasd kon zijn over zulk een handel-



wijze in zulk een tijd, maar ook van Brand, die, toen hij het hoorde, tot Raffles opmerkte:

— Dat jongemensch laat niets na, om zich verdacht te maken!

— Iedere misdadiger van zijn slag begaat fouten, Brand! Geloof echter niet, dat de politie daardoor in een andere richting zal gaan zoeken — zij volgt nog allijd het verkeerde spoor, of liever, zij heeft nog niet het minste aanknoopingspunt en tast in het duister rond. Misschien omdat zij mijn achterdocht mist. Voor een achterdochtig detective zou dat ongemotiveerde ontslag zeker reden moeten zijn, de handelingen van dat jongemensch eens wat nauwkeuriger na te gaan. Intusschen — je zult moeten toegeven dat het wonderlijk wel past in mijn betoog!

— En wie zou dan volgens jou de juweelen hebben?

— Dat is heel moeilijk uit te maken! Als de knaap geen domkop is, dan moest hij zoo verstandig zijn geweest, ze onder zijn berusting te houden, omdat zij een zeer scherp wapen zijn in zijn hand! Want op die wijze dwingt hij haar hem trouw te blijven! Ik erken dat dit middel niet erg fijn en delicaat is — maar mannen van zijn slag passen het herhaaldelijk met succes toe.

— Daarbij zou je dan moeten aannemen, dat hij haar liefheeft!

— Maar dat doet hij ook stellig, Brand! Daaraan kan niet te minste twijfel bestaan. Zou iemand in zijn positie zich aan zulk een groot gevaar blootstellen en het pad der misdaad gaan bewandelen, als het niet is terwille van een vrouw.

— En zij?

— O, zij zal hem loslaten, zoodra zij iets beters en voordeeligers kan krijgen! zeide Raffles scherp.

— Als de jongen haar goed kent, zal hij zeker de juweelen hebben gehouden! meende Brand.

— Het zal spoedig genoeg blijken, mijn waarde. Ik ben daar nog niet zoo zeker van. Als zij veel invloed op hem heeft, en dat moet zij wel hebben, anders had zij hem niet tot deze gevaarlijke manipulatie verleid, die misschien geen echte diefstal is, maar er toch in wezen niet veel van verschilt, — dan zal zij de juweelen wel al hebben teruggevraagd. Binnenkort zullen wij het weten denk ik! En dat is des te noodzakelijker — omdat ik gaarne de juweelen noch aan den een, noch aan de ander liet! Zij zullen ze binnen een half jaar verkwist hebben — zonder eenig voordeel voor wie dan ook, behalve misschien voor eenige speelbankhouders, modevorsten en — wie weet,

dezen of genen knappen chef van een Tziganenstrijkje, met gitzwarte knevel en bliksemende oogen.

Het zag er uit alsof de naaste toekomst hem reeds in het gelijk zou stellen.

Want dienzelfden dag kwam Brand, die „wachtdienst” had, haastig de kamer van het hotel binnenstappen, waar Raffles kalm een krant zat te lezen en zeide opgewonden:

— Zij vertrekken!

— Ik verwachtte het! zei Raffles rustig, zijn krant opvouwend.

— Naar de Azuurkust, en zeer waarschijnlijk naar Monte Carlo.

— Met welke gelegenheid?

— Met den trein, die om 19.50 van het Gare de Lyon vertrekt.

— Dat is, naar ik meen, de beroemde Train Bleu — als het niet de Flèche d'Or is! Nu, dat begint dus goed. Hoe weet je het?

Zij stapte een reisbureau binnen en kocht twee biljetten — eerste klas! Ik ging mee naar binnen, stond geen meter verder, vroeg zoogenaamd een paar inlichtingen aan een anderen beambte — waarvan ik zelfs het eerste woord niet verstaan heb, want ik luisterde aandachtig naar wat naast mij verhandeld werd.

— Zij nam dus de plaatsen? Dat zou er op kunnen wijzen, dat zij de juweelen heeft! meende Raffles nadenkend. Wij moeten ons dus reisvaardig maken.

— Je blijft dus bij je plan?

— Een eenmaal opgevat plan laat ik niet zoo spoedig weer varen, Brand! Bedenk dat deze reis onze taak vergemakkelijkt en minder gevaarlijk maakt. De bezitter van juweelen die zich verplaatst is kwetsbaarder dan hij of zij, die de kostbaarheden in de kluis van den juwelier opbergt. Waarschuw Henderson maar.

— Wat doen wij met den auto?

Raffles dacht even na, en besliste toen:

— Die wagen is te gevaarlijk daarginds, en zou ons ontijdig kunnen verraden. Henderson kan er mee tot Lyon rijden, en hem daar ergens stallen. Als hij nu weggaat, kan hij daar nog gemakkelijk voor de aankomst van den trein zijn, en dien dan verder gebruiken. Maar waarom zou ik den braven jongen des nachts over Frankrijks wegen laten rijden? Ik zal hem zeggen dat hij morgen op weg kan gaan. Hij kan dan rijden tot Marseille, en daar in het hotel de la Gare afwachten tot ik hem getelegrafeerd heb. Indien ik hem noodig heb kan hij dan binnen zes uren bij ons zijn. En de auto is dan ook in de buurt, indien wij den wagen zouden willen gebruiken. Vlug — er is nog vrij wat te doen.



Wat er te doen viel geschiedde met die orde en regelmaat, zonder overhaasting, maar ook zonder iets te vergeten, welke alle ondernemingen van Raffles kenmerkten.

Het valies met den dubbelen bodem werd zorgvuldig verpakt, nog zorgvuldiger gesloten, en door Henderson, die reeds op de hoogte was gebracht, naar het Gare de Lyon gereden.

In de geheime bergplaats van dat valies bevond zich alles, wat Raffles noodig zou kunnen hebben voor zijn gewaagd avontuur, vermommingsen en fijne door hem zelf uitgevonden instrumenten.

Brand betaalde als een goed secretaris de hotelrekening, en om kwart voor twaalf konden de twee mannen zich op het perron ervan overtuigen, dat het mooie markiezinnetje bij haar plan gebleven was, want daar wandelde zij, weliswaar geheel alleen — maar op den drempel van de deur naar het restaurant der 1ste klasse, stond Mijnheer Jules Marais in piekfijne kleederen en in zalig welbehagen een dure sigaret rookend.

— Zij zijn tenminste zoo snugger, elkander niet te willen kennen! zeide Brand zacht tot Raffles. Er is een ding dat mij verwondert — en dat is, dat de politie dat jongmensch maar kalmpjes laat vertrekken.

— Wat is daar voor verwonderlijks aan? De zaak is nu vijf dagen oud, Marais heeft zijn verklaringen reeds zes- of zevenmaal herhaald — wat kan men meer van hem verlangen?

— Maar als de politie tenslotte iemand in handen krijgt, dien zij meent te moeten verdedenken — dan moet Marais toch weer als getuige gehoord worden?

— Welnu? Dan zal hij er eenvoudig niet zijn! De politie kan niemand dwingen om zulk een reden maar altijd in Parijs te blijven. Neen, de knaap voelt zich volmaakt veilig — en hij heeft gelijk — tenminste wat zijn positie tegenover de politie aangaat! Heb je gemerkt dat hij jaloersch is?

— Is hij dat? vroeg Brand verbaasd.

— Niet weinig! Ons markiezinnetje is al tweemaal aangesproken door ondernemende heeren, en tweemaal heeft hij woedend zijn sigaret neergesmeten, en zichzelf dus genoodzaakt een versche op te steken. En daaruit, Brand — daaruit zou men weer bijna afleiden, dat niet zij de juweelen heeft, maar hij!

— Doet het er veel toe, wie ze heeft, vroeg Brand met een glimlach.

— Dat hangt geheel van de omstandigheden af, over het algemeen is een vrouw gemakkelijker te ontdoen van haar juweelen, dan een man, ofschoon dit op het eerste gezicht onaanneemlijk schijnt. Maar het wordt tijd om in te

stappen. Over vijf minuten vertrekt de trein. Hebben wij plaatsen dicht bij de hunne?

— In de aangrenzende coupé — maar de trein is vrij druk bezet.

— Wij hebben den tijd, zeide Raffles schouderophalend. Het kan evengoed daarginds gebeuren als in den trein — en waarschijnlijk zelfs met meer kans op slagen!

Alle reizigers namen op het waarschuwend gefluit van de locomotief snel hun plaatsen in.

Te oordeelen naar de bezetting van dezen duren trein, zou men waarlijk gelooven, dat er een einde was gekomen aan de malaise! Tal van goed gekleede lieden namen plaats in dezen beroemden trein, die alleen maar 1ste en 2de klasse heeft.

Onder de stationskap was het reeds zoo donker dat men de lichten had moeten ontsteken.

Maar niet zoodra waren de donkerblauw geschilderde waggons met hun nikkelen letters en raamljsten onder den kap uit, of het sterrend daglicht veroorloofde, zijn medereizigers nog even goed op te nemen.

Raffles en Brand hadden als eenige reismetgezel een bejaarde dame, in gezelschap van een nog zeer jongen man in de uniform van een adelborst 1ste klasse.

Het was duidelijk, dat het moeder en zoon waren. Zij bemoeiden zich zeer weinig met hun medepassagiers, en spraken druk en onafgebroken op zachten toon met elkander.

In de breede wandelgang bevonden zich nog enkele reizigers, die hun plaatsen nog niet hadden opgezocht, en in de aangrenzende coupé zaten Blanche en Jules Marais, heel vertrouwelijk naast elkander, zoo vertrouwelijk als het ging in gezelschap van een slecht gehumeurden Amerikaan, die voortdurend in zichzelf pruttelde, om dat hij niet mocht rooken, een man die er uit zag als een kamerlid, en een dame die voortdurend in een romannetje met gelen omslag las, en op kauwgom zoog.

Overigens — zeker de helft van de reizigers waren Amerikanen, die meerendeels voor hun genoegen het zuiden van Frankrijk opzochten.

Het werd snel donker, de trein raasde de kleinere stations voorbij, om slechts aan de groote te stoppen, Even voor Dijon kwam de conducteur de slaapplaatsen in orde maken Raffles en Brand rookten een sigaret in den daartoe aangewezen waggon en Raffles fluissterde op gedempten toon, opstaande:

— Je ziet wel dat het hier in den trein uiterst moeilijk zal gaan!

— Vooral omdat wij altijd niet weten wie „ze” heeft! Hij heeft een valies dat hij voortdurend in het oog houdt, zij heeft een



handtasch die haar nooit verlaat. Wacht eens even — zouden zij ze misschien verdeeld hebben?

— Daar zeg je zoo iets! zeide Raffles zacht, en even glimlachend. En toch — al zou dat voor de hand liggen, toch geloof ik niet dat zij dat gedaan hebben!

Maar ik geloof dat zij geen aangenaam leven zal leiden aan de zijde van onzen Marais! Die jongen is werkelijk te jaloersch voor een heden-daagschen man! Hij zal dat moeten veranderen of het zal haar ongeduldig maken en zij zal hem den rug toekeeren!

— Mits zij de juweelen heeft! hernam Brand voor de zooveelste maal.

— Dat is nog niet eens zeker! Denk eens aan — zij gaan naar Monte Carlo. Bedenk de mogelijkheden eens! Zij kan spelen en winnen — zij kan een zeer rijken man ontmoeten die behagen in haar schept — dat is al voldoende om den geheelen toestand te wijzigen. En laten wij nu maar gaan slapen — het is bij elven, en er valt hier weinig vermaak te genieten! Als wij weer ontwaken zullen wij niet heel ver meer van Marseille verwijderd zijn denk ik!

En Raffles had gelijk. Na een zeer rustigen slaap in de voortreffelijke bedden van hun slaapcompartiment werden zij pas om zeven uur wakker, waschten zich in de marmeren bekkens, schoren zich, borstelden hun klederen wat af, en toen zij hun chocolade en biscuits gebruikt hadden, reed de trein ook zacht en bijna geruischloos onder de overkapping van het drukke roezige hoofdstation van de Fransche havenstad.

Zij hadden hier tien minuten oponthoud, en stegen uit om hun ledematen wat beweging te verschaffen.

Aan de kiosk voorzagen zij zich van de ochtendbladen.

Een paar malen passeerden zij Jules Marais en Blanche de Kermanec, hij met zijn valies en zij met haar tasch.

De lucht was een ware verrukking na de lange reis en bijna alle reizigers wandelden over het perron, en haalden met diepe teugen de heerlijke lentelucht in hun longen.

— Zitten ze in de tasch of zitten ze in het valies? vroeg Brand zich af zoo vaak het paar voorbij ging, vroolijk babbelend en blijkbaar in een voortreffelijke stemming.

Hij kreeg geen gelegenheid meer om die vraag op te lossen, want de reis werd voortgezetz, om half twaalf bereikte de trein Nizza en hier stapten verscheidene passagiers uit om met de electriche tram of met de bus verder te gaan naar Monte Carlo.

Raffles en Brand hadden zorg gedragen, hun

tweetal niet uit het oog te verliezen.

En zoo bemerkte zij hoe de handbagage en een reçu werden ter hand gesteld aan een hotelkruier — met uitzondering van de tasch en het lederen handvalies.

Blanche en Jules Marais waren dus voornemens te Nizza hun verblijf te kiezen.

— Zij heeft gelijk — Nizza is een prettige woonstad en als zij wil spelen, dan breekt een rit van een half uurtje met bus of electriche tram haar naar de stad van Monsieur le Blanc, den koning van de roulette.

Brand had een blik geworden op de pet van den kruier en kwam rapporteeren:

— Hotel des Anglais!

— Ik ken het, Brand! Een eersterangs hotel! Nu, er kan niets tegen zijn, dat ook wij daar onzen intrek nemen. Ik vrees dat het zelfs wel noodzakelijk zal zijn, met het oog op je plannen, zeide Raffles droogjes.

— Hallo vriend, is er nog plaats in de bus naar het hotel?

— Niets daarvan Brand, fluisterde Raffles haastig. Van nu af behoeven wij ons niet meer aan die twee te vertoonen als strikt noodzakelijk is, zij hebben al in de hotelbus plaatsgenomen, en denk ook aan ons kostbaar valies! Denk er om dat het een geheim bevat, dat ik niet gaarne wereldkundig gemaakt zag!

Het hotel bleek goed bezet te zijn maar Raffles en Brand kregen nog een paar fraaie kamers, zelfs met uitzicht op de prachtige baai.

De middag ging heen met een wandeling, en een kleine orienteeringstocht door het hotel, iets wat Raffles nooit naliet, als hij zekere plannen koesterde. Hij wilde alle liften kennen, hij onderzocht de ramen, waar er hij maar een ontdekte. Hij deed onderzoek naar de brandtrappen, nooddeuren, zoldervensters, ja zelfs naar de sterkte van goten en regenpijpen, en het was hem lang niet onverschillig of het balkon van zijn eigen kamer, dunne ijzeren spijlen had, dan wel een stevige, granieten balustrade.

Raffles ontdekte nog meer — Mijnheer Jules de Marais en Markiezin de Kermanec hadden het noodig geoordeeld hun namen te veranderen!

In het Vreemdelingenregister stonden zij eenvoudig vermeld als „Monsieur Jacques Legrand” en zijn secretaresse „Mademoiselle Germaine Duclos”.

— Maar lieve hemel, ze kan toch niet in Monte Carlo gaan spelen als een Juffrouw Duclos, zeide Brand ontdaan toen hij het hoorde.

— Mijn waarde Brand — de speler in Monte Carlo is naamloos. De croupier vraagt nooit



naar uw naam, die hem geen belang inboezemt, en als hij iets vraagt, is het hoogstens naar de echtheid van je bankpapier. Dat vrouwtje schijnt goede plannen te hebben!

Het diner was uitstekend in het groote hotel, de avond brak aan, de gasten wandelen in het groote park zich uitstrekkend van het groote hotel tot aan den voet van de eerste heuvelen, waarover de Grande Corniche loopt, en daarop werd er gedanst, bij de tonen van een voortreffelijke, Argentijnsche kapel, en precies om tien uur in den avond zeide Raffles zachtjes tot Brand, die een sigaret stond te rooken in de Bar:

— Je hoeft niet meer te twijfelen, wie „ze”

heeft, mijn waarde! Ons markiezinnetje heeft ze niet alleen, maar ze draagt ze op dit oogenblik ook.

Met een lichte kreet van verbazing keek Brand door de geopende deur in de rosverlichte danszaal, en staarde vol verwondering naar Blanche de Kermance, die daar in een avondtoilet, juist voorbijzweefde, de hals fonkelend van diamanten in de armen van een rijzig, zeer zwart en zeer knap heer — terwijl op eenigen afstand Mijnheer Jules Marais met een Cocktail in de hand, duister stond toe te zien, in een humeur dat verre van rooskleurig scheen te zijn!

**De naam BATCO op een coupon  
waarborgt niet alleen de waarde  
van de coupon, doch garandeert  
ook de hoogste kwaliteit van de  
cadeaux.**



## HOOFDSTUK IV.

## COMPLICATIES.

— Maar ze moet niet goed wijs zijn, fluis-terde Brand verschrikt. Zij draagt hier haar diamanten — waarnaar de politie in Parijs met fellen ijver zoekt, en haar portret heeft in de meeste Parijsche bladen gestaan.

— Twee dingen zie je in je verbazing over het hoofd, Brand! Ten eerste heeft ze haar naam veranderd, en ten tweede — ofschoon ik geloof dat ik dit juist in de allereerste plaats had moeten noemen — ten tweede is zij een vrouw, en ik zou gaarne het buitensporige lid van de schoone sexe willen zien, dat schitterende juweelen in haar handtasch heeft, en ze kalmpjes daar laat liggen, met de wetenschap, dat zij tien minuten later zal rondzweven aan den arm van een bij uitstek fraai man! Want mooi is hij, deze — deze — waar zie je hem eigenlijk voor aan, Brand?

— Een rijk geworden veehouder uit de Pampas!

— Daartoe is hij te jong!

— Een rijke Argentijn die in Parijs studeert!

— Daartoe is hij te oud!

— Dan toch in ieder geval een Zuid Amerikaan, die door de wereld gaat, niets anders doende dan lange, dunne sigaren rookend, flirtend, spelend, een auto besturend, of lui liggend op het dek van zijn zeilboot!

— Dat klinkt al waarschijnlijker! Maar wat of wie hij ook mag zijn — onze arme Jules lijdt er vreeselijk onder.

— Ja, de arme kerel ziet er uit als een vuurspuwende berg, die op het punt staat een stroom lava uit te spuwen! Hij drinkt zijn cocktail alsof het water ware!

Op dit oogenblik eindigde de dans, de muziek zweeg even, de knappe heer maakte op onderwetsche wijze een elegante buiging voor de danseres, die zeer verwonderd maar ook wel verheugd scheen over deze uit de mode geraakte hoffelijkheid en toen kwam zij haastig toelopen op Jules Marais, die daar even zijn cocktail in een enkele teug naar binnen had gegoten met een driftige beweging.

Raffles en Brand zagen duidelijk hoe die twee een kort oogenblik op gedempten toon met elkander spraken, en het onderwerp was

zeker nogal netelig, want het markiezinnetje haalde een paar malen met een boezen ruk de schouders op, scheen iets te willen uitleggen, en eenmaal stampte zij zelfs ongeduldig met het hooge hakje van haar goudlederen schoentje op den vloer.

Jules op zijn beurt gesticuleerde driftig, en balde nu eens den rechter- dan weer den linker- vuist, zoodat hij wel genoodzaakt was, het ledige glas nu eens in de rechterhand te nemen, zoodat Brand met zijn Engelsch flegma, moeite had tegenover deze zuidelijke uitbundigheid niet luid te lachen.

Misschien ware het reeds toen op een formeele ruzie uitgelopen, wanneer Blanche niet tot de ontdekking was gekomen, dat men op haar en haar partner begon te letten.

Nu vormde zij weliswaar gaarne het middelpunt der algemeene belangstelling, maar de omstandigheden waren toch niet zoo, dat die interesse op dit oogenblik gewenscht was. Zij kon zelfs in zekere mate gevaarlijk zijn, en daarom veranderde zij plotseling van taktiek, vatte Jules Marais onder den arm, zag hem aan met een betooverend glimlachje — en de jongen was op slag onderworpen, pruttelde nog maar wat na, en zette dadelijk zijn glas op het eerste het beste tafeltje, waarna hij met zijn metgezellin de bar verliet, waarvan de deur uitkwam op een korte gang, en verder op een afzonderlijke, kleine vestibule, voorzien van een draaideur, waarbij een forsche portier stond, die er in zijn prachtige uniform uitzag als een legerbevelhebber uit een of anderen fantastischen Balkanstaat.

Van het geheele tooneeltje was niets verloren gegaan voor Raffles en Brand ofschoon zij er wel zorg voor hadden gedragen dat zij op den achtergrond bleven en niet in het oog liepen.

Toen zij de schimmen van de beide gelieven voorbij het met neteldoeksche gordijn afgesloten venster van de bar zagen gaan, innig gearmd, zeide Brand op zachten toon tot Raffles:

— Maar, — die kleine schavuit is werkelijk jaloersch!

— Dat schijnt zoo, zeide Raffles met afwezigen blik rondziende, en toen weer den blik



richtend naar de danszaal waar de knappe heer alweder rondstepte met een andere dame, die er ook zeer aantrekkelijk uitzag.

— En daar danst het voorwerp van den toorn van onzen jongen vriend, die trouwens volkomen ongemotiveerd is! vervolgde hij toen. Want alles wel beschouwd is het ook heden nog, en meer dan ooit een grtuigenis van slechten smaak, als men jaloersch wordt, omdat uw aangebedene met een anderen man danst! Intusschen zullen wij rekening moeten houden met het feit, dat Jules Marais van een najverigen inborst is!

— Waarom?

— Omdat ik bij mijn berekeningen desnoods heel wat menselijke tekortkomingen en zwakheden kan uitschakelen — maar geen jaloezie! Het is de gevaarlijkste fout die mijn beste plannen, hoe nauwkeurig ook bedacht en uitgewerkt, in de war kan sturen. Zij brengt er het element der ongewenschte verrassingen, zie je! Een jaloersch mensch is in staat tot dingen die geen redelijk schepsel ooit had kunnen voorzien, en doet dingen, die normaliter achterwege hadden moeten blijven. Om kort te gaan — bij zulke plannen als ik beraamd heb, is niets zoo lastig en gevaarlijk als jalouzie bij de andere partij. Het minste, wat mij bijvoorbeeld kan overkomen, is, dat de najver snel in kracht groeit, en dat onze jonge held in zijn woede de geheele zaak verraadt, al zou hij ook zichzelf daardoor in het verderf storten! Het gevolg zou zijn dat de vrouw gearresteerd en de juweelen in beslag genomen worden.

— En al onze moeite zou vruchteloos zijn geweest! stemde Brand toe.

— Laten wij dus hopen dat het Jules Marais gelukt, zijn dame voor zich te behouden — althans tot de slag geslagen is. Wat hij daarna doet — moet hij zelf maar weten.

— Wat zou hij doen? Ik denk dat er onmiddellijk een einde zou komen aan de idylle. Een ding staat nu vast, Brand, en dat is, dat zij het beheer over de ontvreemde juweelen heeft aanvaard!

— Tenzij Blanche de kostbaarheden iederen avond na gebruik aan haar lieve vriend ter hand stelt, opperde Brand.

— Je hebt gelijk — ook die mogelijkheid is niet buitengesloten. Wij zullen dat spoedig genoeg ontdekken! En daar er voor het oogenblik weinig anders te doen valt dan te gaan slapen, stel ik je voor, onze kamers op te zoeken, en in de slaap kracht te putten ter overwinning van moeilijkheden, die ons ongetwijfeld nog te wachten staan.

De twee vrienden verlieten de bar, om buiten

nog een paar trekjes aan hun sigaret te doen, en liepen onder de ruischende palmboomen langs den beroemden Boulevard des Anglais totdat zij een soort van uitgebouwd terras bereikt hadden, omgeven door een marmeren balustrade, en vanwaar men diep beneden zich de rotsige kust en de witte branding kon zien, als de wind op het strand stond tenminste.

Aan den lichtblauwen hemel twinkelden de sterren, de maan stond vol en luisterrijk laag boven den einder, als een schijf van louter zilver, en in de lucht hing een geur van mimosa en rozen.

Achter hunne ruggen liepen nog wat late wandelaars, zachtjes pratend heen en weer, en uit de open ramen der hotels klonken flarden van opgewekte jazzmuziek, of de tonen van een sleepende, droevige wals.

Heel in de verte, op zee, waren een paar witgeschilderde motorbooten zichtbaar, die daar voor anker lagen.

Het waren de schepen van een paar rijke Amerikanen, die zeer weinig lust schenen te gevoelen, naar hun land terug te keeren, waar de toestanden nog heel wat erger waren dan in het zwaar bezochte Europa.

Links en rechts verhieven zich, als geheimzinnige, sluimerende monsters de toppen der omringende bergen.

Nog juist even waren de kronkelingen te zien van de Grande Corniche, de befaamde weg die zich stout omhoog slingert over de bergruggen, tot op bijna 2000 meter hoogte.

Een tijdlang tuurden de beide mannen zwijgend over de als met zilveren loovertjes bestrooide kalme zee uit, toen Raffles zeer zacht begon:

— Wij zullen zeer snel moeten handelen, Brand. Het kan niet anders of de zonderlinge wijze, waarop die vrouw hier optreedt, moet spoedig de aandacht trekken. Het is ondenkbaar, dat het langer dan eenige dagen voor de politie verborgen kan blijven, dat de verduisterde diamanten van Markiezin de Kermanec zich hier in deze stad bevonden — en om den hals van hun eigenares.

— Maar ook dat zonderlinge, overhaastige vertrek van Jules Marais moet toch de achterdocht van de politie hebben gewekt! merkte Brand op.

— Als ik de bladen mag gelooven, Brand, heeft dit slimme jongemensch de voorzorg genomen, het te doen voorkomen, alsoi de aanslag zijn zenuwen zoodanig geschokt had, dat een langdurig verblijf in een rustig dorpje ergens in de provincie volstrekt noodzakelijk voor hem was! Natuurlijk zou de politie hem



aanstands moeten kunnen roepen, als zij iets ontdekte — maar hij weet immers beter dan wie ook, dat er niets te ontdekken valt! Of liever — hij weet drommelsch goed, dat, als de waarheid ontdekt wordt voor hem, toch immers alles ook is afgelopen. Intusschen, ik moet erkennen, dat die twee zeer onvoorzichtig hebben gehandeld.

Het bleef eenigen tijd stil, totdat Brand op droomerigen toon zei:

— Het is hier verrukkelijk! Welk een stilte, en welk een vrede in de natuur!

— Zelfs hier, in Nizza! zeide Raffles sarcastisch. En te bedenken, dat *iedereen* van deze rust en vrede, van deze schoonheid en plechtige stilte op zijn beurt zou kunnen genieten. Maar daartoe kan het nog wel komen, Brand — ten koste misschien van de verschrikkelijkste omwenteling, die deze arme menschheid ooit heeft gekend, en waarbij de groote Fransche, maar een onnoozel kinderspelletje zal zijn, — het noemen ternauwernood waard. Nu, men doet wat men kan....

Na deze zonderlinge uitlating bleef het nog even stil, bijna lijnrecht stegen de rookwolkjes der twee geurige sigaretten omhoog in de stille lucht, doortrokken van geuren; en toen keerde de beide mannen zwijgend terug naar het helverlichte hotel, vol leven, vol lachen en muziek, en begaven zich naar hunne vertrekken.

Maar op den drempel van zijn eigen kamer staande, vroeg Brand nog zacht:

— Wie die juweelen des nachts dan ook heeft — geloof je niet dat ze dan aan de safe van den Directeur worden toevertrouwd?

— Dat zou al heel dom zijn, Brand! zeide Raffles hoofdschuddend. De Directeur leest toch kranten en kon wel eens lust gevoelen, die prachtige diamanten van meer nabij te bestudeeren. Neen, ik denk niet, dat die twee ze uit hun handen zullen laten gaan. Nu, wel te rusten — en morgen vroeg op, want het zal er gaan spannen!

De morgen verrees schitterend balsamiek en veelbelovend uit zijn rose sponde in het Oosten.

Raffles en Brand waren omstreeks half acht opgestaan, en namen reeds voor het ontbijt hun bad in de zee, die nog koel was van den nacht.

Zij keerden terug, ontbeten, en namen plaats op het terras voor het hotel, vanwaar men een prachtig gezicht had over de geheele baai.

Dicht naast hun tafeltje zaten twee heeren, donker gekleed, en die op gedempten toon met elkander spraken.

En het was nog geen half elf in den morgen of daar kwam Markiezin de Kermanec aan-

rijden, op een fraaie schimmel gezeten, en in gezelschap van den knappen heer van den vorigen avond!

Hij bestuurde met lichte hand zijn mooien vos, en het rijcostuum met het Schillerhemd en de losfladderende das, stond hem uitstekend.

De heeren naast hen hadden zeker een opmerking gemaakt, want een kelner die hen bediende, keek even over de balustrade in de richting van de beide ruiters en zeide toen:

— Dat is Vicomte de Sartres. Hij logeert al een dag of vier in ons hotel. Een alleraardigst en goedhartig man — en zeker gezien bij de dames! En een goed speler ook, die weet te verliezen! Men zegt dat hij geen dag overslaat aan de speeltafel in Monte!

Vanwaar zij zaten konden Raffles en Brand het markiezinnetje nog eenigen tijd met den blik volgen.

Het was duidelijk dat zij zich uitnemend amuseerde, en herhaaldelijk hief zij het mooie, lachende gezichtje naar haar cavalier op, en wierp dan ineens het hoofd achterover, om luidkeels te lachen, zoodat haar prachtige hals zich op haar voordeeligt vertoonde — al was hij thans ook niet versierd met strengen diamanten of parelen!

En toen fluisterde Brand, die zoo zat, dat hij ook de deur van het hotel nog juist kon zien:

— Jules Marais staat op den deurdrempel! De arme kerel is eenvoudig groen! Maar is die vrouw dan krankzinnig?

— Hoe zoo? vroeg Raffles bedaard. Een Vicomte met geld is in ieder geval voor haar heel wat meer waard, dan een klein juweliersklerkje, dat volstrekt niets heeft.

— Maar ze had hem lief!

— Hoe kun je dat met zooveel zekerheid zeggen, Brand. Ze handelde alleen maar alsof ze hem liefhad, en dat is heel iets anders!

— Kort en goed — zij zijn aan elkander verbonden! Als zij hem al te zeer prikkelt, als zij woedend wordt, kan hij de geheele zaak aan het licht brengen, en dan is zij verloren!

— Ook dat niet, Brand! Hij zou dan de hoofdschuldige blijven, want hij pleegde feitelijk de verduistering, en men zou haar niet eens tot een gevangenisstraf kunnen veroordeelen. Het is duidelijk dat zij verliefd is op dien knappen edelman, en dan vallen alle andere overwegingen in het niet. Bedenk toch eens, dat die kleine Jules Marais in haar oogen een onnoozel flakkerend nachtkaaarsje moet zijn naast het schitterende licht dat daar op dien vos, zoo sierlijk naast haar gaat!

Brand keek Raffles eens aandachtig aan. Het kwam hem voor dat er in zijn stem en



in den glans van zijn oogen iets was, dat streed met de woorden zelve.

De stem klonk ironisch, de oogen fonkelden van ondeugende spotlust.

Hij wilde een opmerking maken, maar juist vroeg een van de donkergekleedde heeren aan den kelner :

— En die dame naast hem — zijn vrouw ?

— Welneen ! antwoordde de kelner lachend. Vicomte Matthieu is niet getrouwd. Die dame is onze gaste, Madame Duclos, de secretaresse van Jacques Legrand.

— Hebben zij hun namen in het vreemdelingenboek gezet ?

De kelner begon een beetje wantrouwend te worden.

Hij nam de twee heeren wat scherper op en zeide luchtig, zijn weg vervolgend :

— Het zal wel — dat is mijn afdeeling niet !

De twee donker gekleede heeren stonden bijna op hetzelfde oogenblik op, en verwijderden zich langzaam door een der terrasdeuren, die op de groote, bovenste eetzaal van het hotel uitkwamen.

En intusschen speelden zich daar beneden een heel klein, intiem dramaatje af, waarbij echter maar heel weinig woorden werden gebruikt.

In hoofdzaak ging het met blikken — maar die waren dan ook zoo spits en snijdend als scherpgeslepen dolken !

De arme Jules, in zijn rol van den rijken fabrikant Legrand, deed een stap naar voren, en vroeg met een stem die schor was van woede en een mond die zich tot een weeën glimlach poogde te plooiën :

— Heeft U een prettige wandelrit gehad, Mademoiselle ?

— Verrukkelijk ! Verrukkelijk ! Monsieur Legrand, antwoordde Mademoiselle, met een stem die maar heel eventjes beefde en oogen die schitterden. Wat is het toch jammer dat U niet kunt paardrijden !

— Ongetwijfeld ! Maar wat men nog niet kan — dat kan men leeren, ofschoon sommige menschen bijzonder hardleersch schijnen te zijn, zei Mijnheer Legrand weer. Ik zal het wel nooit zoo goed kunnen leeren als — mijnheer — mijnheer — — Pardon, ik geloof niet dat ik het genoeg heb — —

De burggraaf op zijn paard, boog het bovenlijf, en zei, een beetje uit de hoogte :

— Matthieu de Sartres !

— Jacques le Grand !

— Aangenaam, mijnheer le Grand !

— Bijzonder aangenaam, mijnheer de Sartres !

— Ik ontmoette Mejuffrouw Duclos bij

toeval in de manege, waar mijn paard gestald is, en ik heb de vrijheid genomen, mij als haar begeleider voor te stellen ! De omstreken zijn hier prachtig. Kent U ze, Monsieur le Grand ?

— Ik ken ze niet, Monsieur de Sartres, maar ik hoop ze te leeren kennen, en dat zeer spoedig. Ik hoop met mijn auto tochtjes te maken, ziet gij !

— O, maar dan moeten wij den Vicomte inviteeren ! riep het heldere stemmetje van het Markiezinnetje, en het iklonk als zilveren belletjes — maar toch nog een beetje onzeker, een beetje ijl. De Vicomte is hier in de buurt bekend en kan ons de prachtigste plekjes wijzen.

Bij het hooren van den titel was Jules Marais, als het ware in elkaar gekrompen.

Hij beet zich op de lippen, wierp zijn vriendin een boosaardige blik toe, en zeide toen met zijn beste bediendenbuiging :

— Niets zal ons aangenamer zijn, Vicomte ! Tenminste wanneer gij het voor lief wilt nemen. het gezelschap van een simpelen industrieel.

— De industrieelen hebben ons land groot gemaakt, Monsieur Legrand !

— Charmant van U om dat te zeggen, Vicomte.

— Tot ziens, Monsieur Legrand !

— Tot ziens Vicomte !

— Het was mij aangenaam.

— Het was mij zeer bijzonder aangenaam !

Twee buigingen, een vanuit de hoogte en zeer licht, en een van den beganen grond, diep, spottend — en met een goed weggeborgen gezicht.

De paardenhoeven klonken alweder op het ruiterspad, en de beide ruiters sloegen den weg in naar de manege, waar men ook paarden kon huren.

En Jules Marais, alleen achtergebleven, maakte een onbestuurd, niet te weerhouden gebaar van heftige woede, liet een kort lachje hooren, en ging toen het hotel haastig binnen.

Raffles had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde er zijn gouden sigarettenkoker uit, stak met langzame bewegingen zijn eerste sigaret aan en keek Brand met hoogopgetrokken wenkbrauwen en een spottend lachje om den mond, door het eerste rookwolkje van dien morgen aan — want Raffles rookte nooit veel, als hij „plannen” had.

— Wel ? vroeg hij toen.

— Tja — dat loopt spaak ! antwoordde Brand. Die man is vreeselijk jaloersch, de vrouw is lichtzinnig en de Vicomte is niet veel beter.

— Wie kan hem dat euvel duiden ? Want nietwaar — hij kent de waarheid niet, en hij beschouwt het Markiezinnetje toch immers als



eene Mejuffrouw Duclos, een simpel dactylograafje, op zijn best een secretaresje van een onbekende fabrikant! Waarom zou hij daar niet wat mee flirten? Dat hoort bij Nizza, zooals het ochtendbad, de mimosa — en Monte Carlo er bij hooren.

— Ik ben benieuwd hoe het afloopt, zeide Brand hoofdschuddend.

— Ik geloof dat ik het ongeveer kan raden, Brand! Maar hoe het dan ook moge afloopen — ik wensch de juweelen in mijn bezit te zien.

Wij zullen ons echter moeten haasten! Heb ge gelet op die twee donker gekleede heeren aan het tafeltje naast het onze?

— Ja, — nogal ordinaire types, die in zulk een deftig hotel misstaan!

— Wees maar blij, dat zij je niet kunnen hooren, Brand!

— Waarom? vroeg Brand.

Omdat die twee donker gekleede heeren, twee rechercheurs waren uit Marseille!

Geschenken van blijvende waarde voor

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-  
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.



## HOOFDSTUK V.

## MONSIEUR MARAIS OP DOOLWEGEN.

Raffles en Brand lunchten in het hotel, maar reeds twee uren verder had Brand een telegram in codetaal afgezonden naar Henderson, die natuurlijk Marseille reeds bereikt moest hebben en daar op nadere instructies zou wachten.

Brand zelf begreep heel goed, al zou hij niet kunnen zeggen waarop dit begrip eigenlijk berustte, dat de zaken zich hier met verbazende snelheid gingen ontwikkelen, en dat Raffles dus vlug zou moeten toetasten, wanneer niet alle moeite en tijdverlies vruchteloos zouden zijn geweest.

Dadelijk na de lunch verscheen een fraaie auto voor den hoofdingang van het hotel, bestuurd door Vicomte Matthieu de Sartres.

Hij droeg nu een witflanellen pak, dat zijn krachtig gebouwde, lenige gestalte goed deed uitkomen.

Blijkbaar had hij tijdens den wandelrit van dien morgen reeds een afspraak gemaakt, want bijna dadelijk verscheen „Mademoiselle Duclos” maar thans was zij in gezelschap van haar werkgever.

Jules zag er eveneens keurig uit, en het was duidelijk dat hij den grootsten zorg aan zijn toilet had besteed, teneinde niet al te zeer af te steken naast den jongen bevalligen edelman.

Hij droeg een grijs geruit wandelcostuum, een kostelijke Borsalino, grisperle handschoenen, en bruine schoenen met inzetstukken van wit glacé — een samenstel, waarop hij bijzonder trotsch scheen te zijn.

Mijnheer Legrand scheen overigens in een allerzonnigst humeur te zijn, want er lag een breede glimlach op zijn slim, jong gezicht, en hij begroette, zooals Brand die op den loer stond, niet zonder eenige verbazing opmerkte, zijn medeminnaar — want dat de Burggraaf dat was, kon niet langer betwijfeld worden — met een soort van overdreven hoffelijkheid, die zeer afstak bij zijn woede van dienzelfden morgen.

Weliswaar moest hij zich vergenoegen met een plaats op de achterbank, terwijl „Mademoiselle Duclos” naast zijn eleganten bestuurder plaatsnam, maar daarin scheen hij zich wonderwel te schikken.

— De kleine Jules schijnt een wijsgeer te zijn! merkte Brand lachend tot Raffles op,

terwijl zij beiden den wegrijdenden wagen nakeken.

— Ja. En dat kan hem wellicht te pas komen, Brand. Nog vóór Vader Tijd een dag ouder is geworden.

— Het is een mooie wagen, die auto van de Sartres.

— Ja, het is zeker de beste stuurwagen die er hier te krijgen is, antwoordde Raffles koeltjes.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Henderson kan hier pas over een uur zijn. Misschien kunnen wij ons den tijd te nutte maken om eens een klein onderzoek in te stellen, Brand. Ik zou namelijk graag eens nauwkeurig willen weten, waar over dag haar juweelen geborgen zijn! Het waarschijnlijkste is dat zij ze voortdurend bij zich draagt in haar tasch — maar het is toch niet onmogelijk dat zij ze achterlaat in haar logeerkamer, die immers goed gesloten is, en waarvan de sleutel veilig wordt opgehangen op het sleutelbord van den grimmigen hotelportier.

— Je zult toch niet overdag willen trachten haar kamer binnen te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? Denk je dat deze hotelkamerdeuren zulk een geheimzinnige sluiting hebben? Het is waar, dat alle sloten een andere sleutel hebben — maar dat is voor mij nog nooit een bezwaar geweest.

— Maar je kunt verrast worden!

— Niet op dit uur! Het is warm, het is verrukkelijk weder, en alle gasten zijn aan het strand!

— De kelners — de kamermeisjes — —

— Ik hoop, Brand, dat je het nog niet verleerd bent goed uit je oogen te zien! Geef het sein, dat voor andere ooren dan de onze zoo onschuldig klinkt, als er onraad is. Ik weet zeker dat het niet veel langer dan een paar minuten zal duren.

— En — verondersteld dat je de juweelen inderdaad in haar kamer vindt?

— Wel, dan is immers alles zoo goed als het maar wezen kan! Als ze er werkelijk zijn — dan zullen zij er geen vijf minuten meer blijven, dat kan ik je verzekeren.

— Maar moeten wij niet eerst op de komst



van Henderson wachten ?

— Dat is volstrekt niet noodzakelijk ! Goede hemel, Brand wat kon je me zenuwachtig voor ! Het is alsof ik nog nooit iets dergelijks verricht heb. Ik zal je moeten verzoeken, wat kalmer te zijn, want opgewonden medewerkers zijn mij lastig !

Raffles had op een koelen toon gesproken en Brand kende en vreesde dien toon.

Het ijzerharde karakter van Raffles kon halfheid en besluiteloosheid niet dulden, en zeker niet in den man, die hem zoo menigmaal terzijde stond in gevaarlijke ondernemingen.

Maar — Brand achtte ditmaal de zaak uiterst netelig, eenvoudig omdat het klaarlichte dag was, en geen nacht.

En het was alsof Raffles zijn gedachten raadde, want hij zeide schouderophalend :

— Het schijnt maar niet tot je te willen doordringen dat de dag in dit geval veel meer bescherming biedt dan de duisternis van den nacht. Waarom ? Omdat niemand op de gedachte zal komen dat een man zoo onbeschaamd zal zijn, op dit uur van den dag andermans kamers binnen te dringen. Maar juist die onbeschaamdheid zal mijn schild zijn. En vlug nu, dan is de zaak in een oogenblik achter den rug. En luister wel, Brand — gewetensknagingen behoeven je in dit speciale geval niet te weerhouden, mij te helpen, want noch onsmarkiezinnetje, noch mijnheer Jules Marais kunnen aanspraak maken op onze sympathie, en zelfs al was dat wel zoo — de opbrengst van de juweelen zouden zij er binnen een half jaar hebben doorgelapt !

— Nog een enkele opmerking, Edward — bedenk je wel dat er op dit oogenblik twee rechercheurs in dit hotel zijn ?

— Ik bedenk het, Brand — zonder er aan te denken ! Die rechercheurs zijn hier niet voor mij, en ook niet voor jou, maar waarschijnlijk voor heel andere lieden ! En misschien krijgen zij nog wel werk ook, dat kan niemand zeggen.

Brand wierp nog een laatste blik in het heldere, doorzichtige grijs van Raffles' oogen en toen zweeg hij verder maar. Hij begreep dat het spijt en moeite verspillen zou zijn om nu nog te trachten, den grooten avonturier te doordringen van het groote gevaar dat hij liep.

Op den weg naar de tweede verdieping moest hij echter erkennen, dat het hotel inderdaad uitgestorven leek.

Overal waren de stores neergelaten, evenals de markiezen en de rolgordijnen, om de brandende zon te weren, en het was zoo stil, dat men zeer duidelijk het gonzend gezoem hoorde van de lift, die daalde en steeg.

Zij maakten echter geen gebruik van dit

werktuig, maar gingen de trap op, en zouden juist een hoek van den hoofdgang ingaan, toen Raffles die vooraan liep, een snelle beweging maakte, die een waarschuwing moest zijn, en weer terugtrad, maar niet dan nadat hij een blik in de gang had geworpen, in de richting van de liftkooi, die juist stil had gehouden, want de kraaiende stem van den liftjongen riep luid :

— Tweede etage — nummers — 107 — 205 !

Er klonken snelle voetstappen, de liftdeuren gingen dicht, het zoemend geluid ving weer aan en toen werd er niets gehoord dan de stappen van den man of van de vrouw die zich schenen te verwijderen over den wijnrooden looper, die den gangvloer bedekte.

Raffles maakte haastig gebruik van een klein en handig instrument, dat hij had bedacht, eenigen tijd geleden, zonder in het minst aanspraak te willen maken op originaliteit. Want het was niets anders dan een klein, rond spiegeltje, aangebracht in den knop van een dunnen rottan wandelstok, een zoogenaamd Spaansch rietje, en wel zoodanig, dat het met den stok zelf een hoek van 45° vormde.

Raffles had snel dien stok zoodanig op den grond gelegd, dat hij, zelf diep bukkend, den geheelen hoofdgang kon afzien, zonder zelf te worden opgemerkt, terwijl het bijna onmogelijk was dat iemand, die er niet speciaal op lette op zulk een afstand het dunne wandelstokje, donkerbruin gelakt, en het spiegeltje zou kunnen zien.

Een oogenblik later trok Raffles het wandelstokje terug, draaide het spiegeltje naar binnen, zoodat de knop er heel normaal uitzag, en fluisterde :

— Marais !

— Marais ? herhaalde Brand zeer verbaasd. Maar — wij hebben hem zien uitrijden met zijn vriendin en met den eleganten burggraaf ? Zij waren van zins, in Monte Carlo een paar duizend francs te wagen als ik het wel heb !

— Nu, hij is teruggekeerd, dat is zeker ! Onderweg schijnt hij een voorwendsel te hebben bedacht — tenminste wanneer niet het drietal in zijn geheel is teruggekomen — hetgeen ik niet geloof.

— Is hij zijn kamer binnengegaan ?

— Neen, die van Germaine, die aan de zijne grenst.

— Zoo maar — met den sleutel ?

— Met den sleutel, Brand ! Mijn waarde, wij zijn hier in een hotel in Zuid-Frankrijk, en de portier is een groot menschenkenner. Hij zal zeer goed begrijpen, dat die aangrenzende kamer met hun communicatiedeur iets te beteekenen hebben !



— Ja! Je weet dat zijn kamer aan de hare grenst — en dat er een verbindingsdeur is?

— Wat bedoel je daarmee?

— O, niets bijzonders! Ik wil maar zeggen dat hij ditmaal evengoed haar kamer kan hebben bedoeld als de zijne! Intusschen schijnt ook hij liever niet te worden gezien, want een paar malen keek hij schichtig om alvorens den sleutel in het slot van zijn kamerdeur te steken.

— Hij zal iets vergeten hebben!

— Wel waarschijnlijk! Trouwens — het is misschien van geen belang. Laten wij maar even wachtten, tot de lucht weer zuiver is!

En zoo wachtten zij in het smalle zijgangetje ongeveer vijf minuten, toen het scherpe oor van Raffles het dichtslaan van een deur opving, ver in de hoofgang, en aanstonds stelde hij het handige instrumentje weer in werking. legde den wandelstok op den vloer, en bukte zich zoo, dat hij in het kleine spiegeltje de hoofgang kon afzien.

Marais scheen nogal haast te hebben, want nadat hij op de liftbel gedrukt had, trappelde hij van ongeduld.

Het zoemen begon weer, de deuren van de lift gingen knarsend open, de liftjongen loeide zijn roep, de deuren gingen weer dicht, en met haar eigenaardige, gonzende bromtoon zonk de lift naar omlaag.

Op hetzelfde oogenblik trok Raffles het wandelstokje terug en zei zacht tot Brand:

— Steek de hoofgang over, en volg deze zijgang tot aan het openstaande raam daar-ginds, dat uitzicht geeft op den boulevard. De jaloezie is neergelaten, maar je kunt gemakkelijk door twee van de latten heen zien. Tracht eens te ontdekken of Marais weer vertrekt! Rapporteer mij ook of hij iets bij zich heeft.

Brand was met een paar stappen aan den anderen kant van den hoofgang, liep door het halfduistere zijgangetje op het raam toe, schoof twee van de latten een weinig uit hun schuinen stand en stond eenige minuten lang aandachtig naar buiten te kijken.

Daarop keerde hij terug en zeide op zachten toon:

— Dat is vrij grappig! Marais stond daareven te onderhandelen met een chauffeur — en wie denk je wie het was? Onze Henderson!

Raffles glimlachte voor zich heen en sprak:

— Dan was hij natuurlijk aan het verkeerde adres! Wat deed hij vervolgens?

— Hij heeft een taxi gewenkt of althans een huurauto, en is in razende vaart weggereden, den kant uit van Monte Carlo! Naar zijn gezicht te oordeelen moest hij zich in het zonnigste humeur van de wereld bevinden.

— Des te beter voor hem. Het is maar jammer, dat ik spoedig genoeg een paar wolken voor die zon zal schuiven! Kom dan nu maar mee, Brand, want de weg is vrij, en wij zullen nu zeker niet gestoord worden.

De twee mannen gingen de hoofgang in, passeerden een veertigtal deuren en stonden eindelijk stil voor dezelfde deur, waardoor Marais zoeven was binnengegaan.

Dit was niet ver van een tweede dwarsgang, en op den hoek daarvan vatte Brand post, zoogenaamd verdiept in het rollen van een sigaret, maar scherp naar alle kanten uitziende.

Hij zag kleine, fijne instrumentjes snel bewegen in de lenige vingers van Raffles, en er waren nog geen drie minuten verlopen, of een zacht tikkend geluid bewees hem, dat het slot was losgesprongen.

Raffles sprak een paar zacht waarschuwend woorden, trad toen kalm de kamer binnen.

Tot tweemaal toe stond Brand op het punt, het afgesproken sein te laten hooren, want eens ging er een kelner door de dwarsgang, en de tweede maal een kamermeisje, maar geen van beiden sloegen zij acht op den heer die daar stond, met zijn heedrand diep in zijn oogen, en liepen haastig verder.

Toch haalde Brand pas weer gerust adem, toen hij de lange, slanke gestalte van Raffles weer zag verschijnen, die de deur behoedzaam en zacht achter zich dichttrok.

Brand zag aanstonds dat er een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van Raffles lag, ondoorgrondelijk, zelfs een klein weinigje verwonderd.

— Wel? vroeg hij op zachten, gespannen toon, terwijl hij hem een stap tegemoet trad.

— Wel — mijn tocht was vruchteloos! antwoordde Raffles de schouderophalen.

— Zij bewaarde de juweelen dus niet in haar eigen kamer?

Raffles wilde juist antwoorden, toen op eenigen afstand de liftdeuren openvlogen en de liftjongen volijverig op hem toestormde:

— Mijnheer de Graaf, riep hij uit, parmantig salueerend. Daar is uw chauffeur uit Marseille! Hij heeft naar u gevraagd!

— Ga jij maar naar je lift, jongen wij volgen je! antwoordde Raffles glimlachend.

En terwijl de jongen weer naar zijn post snelde die hij eigenlijk in geen geval had mogen verlaten, vroeg Brand zacht en vlug:

— Zeg mij alleen nog maar of je — de bewuste zaken in je zak hebt, Edward.

— Ik zei je al dat de tocht vruchteloos was, Brand! antwoordde Raffles kortaf. Wij zullen dus nog wat geduld moeten hebben — maar per slot van rekening zullen wij toch het laatst



lachen en dus het best.

Hij had Engelsch gesproken maar in de lift durfden zij toch het gesprek niet voortzetten, want zelfs een liftjongen heeft het dikwijls vrij ver gebracht in de kennis der vreemde talen.

Buiten, op het zonnige voorplein van het hotel, vonden zij den reusachtigen Henderson, die zijn voorhoofd stond te drogen, en zijn meester begroette met die vanzelfsprekende rust en kalmte, die hem maar zelden verlieten.

Hij stond vlak bij den grooten, grijzen reiswagen, met zijn Engelsche letterbord.

— Ben je niet moe, James? vroeg Raffles, glimlachend in het gebruinte gelaat van den reus ziende.

— Volstrekt niet Mylord — ik had alleen maar dorst en ik ben zoo vrij geweest mij een glas limonade te bestellen. Het is smoorheet op de wegen hier in het Zuiden!

— Dan rust je wat uit! Laat je een kamer geven bij den portier, die Engelsch spreekt, verfrisch je wat, en slaap wat, maar vooral in de schaduw. De zon kan hier moordend zijn. Is er benzine in de tank? Goed zoo — dan rijden mijnheer Brand en ik naar Monte Carlo — nemen daar een kijkje!

Henderson wist niet wat tegenspreken was, en al gevoelde hij zich volstrekt niet moe, hij handelde toch volgens de instructies en zijn groote lichaam verdween in de schemering van de koele vestibule van het hotel.

Raffles en Brand stapten in, de eerste raadpleegde zijn horloge en mompelde:

— Hij kan nog geen vijf minuten weg zijn. Misschien halen wij hem wel in, ofschoon het volstrekt niet noodig is.

— Maar waartoe nog al die moeite, nu het je immers gebleken is, dat de diamanten in de safe van de directie worden bewaard?

Raffles keek Brand van terzijde aan, en zeide, met diezelfde zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat:

— Zij zijn niet in de safe, Brand! Ware dat wel het geval, dan zouden wij vanavond onze koffers wel weer kunnen pakken. Een

hotelsafe is buitengewoon moeilijk te benaderen, zonder een lange, voorafgaande studie, en daartoe ontbreekt ons de tijd. Apropos — heb je soms nog gezien of hij iets bij zich had, ik je verzocht had op te merken?

— Niets, behalve een wandelstokje.

— En hij was in zijn humeur?

— Zijn gelaat blonk letterlijk van vreugde.

— Laten wij daaruit afleiden Brand, dat alles volgens hem naar wensch gaat en in de eerste plaats dat hij zijn jaloezie van zich heeft geworpen. En dat is ook maar goed ook, want in Monte Carlo houdt men niet van scènes! Vroeger kwam het nogal eens vaak voor, dat men zich in den grooten tuin van het speelhuis doodschoot, hetgeen zeer ontactvol was van die zelfmoordenaars, die al hun geld — of dat van anderen soms aan de speeltafel verloren hadden, maar sedert eenige jaren bestaat er een fonds, waaruit degenen die geheel geplunderd zijn een klein sommetje — en een reisbiljet naar Parijs krijgen. De bedoeling is even delicaat als zakelijk: „schieft U dood, als ge dat verkiest, maar doe het niet hier.” Maar ook van vechtpartijen en dergelijke, houdt de directie niet. Dat alles is strijdig met de sfeer van koele deftigheid die daar pleegt te heerschen. Onze Marais zal zich dus in bedwang moeten houden of hij wordt eruit gegooid door een van de pootige portiers, waarover de instelling beschikt. Daar is onze man al!

Inderdaad, op verren afstand op den kaarsrechten weg, die pas verderop vrij veel bochten en kronkels zou krijgen, reed een open wagen, en duidelijk was de sierlijke panama te zien benèvens het grijs geruite pak van mijnheer Jules Marais, den voormaligen winkelbediende.

Hij moest wel groote haast hebben, want ofschoon de wagen van Raffles bij de negentig kilometers liep, haalde hij de huurauto toch maar langzaam in.

Maar er waren nog geen tien meters afstands tusschen de twee voertuigen, toen de chauffeur van de huurauto eindelijk voorgoed remde, voor den monumentalen ingang van het pompeuze speelpleis van Monte Carlo.

## HOOFDSTUK VI.

### DE COCKTAIL.

Het was laat in den middag, en ofschoon buiten de zon nog in volle kracht scheen, brandden reeds de electriche kronen in de wat al te weelderige zaal, waar de voornaamste speeltafel stond — die van het Rouge et Noir, van de befaamde Roulette.

De pracht was in den loop der jaren weleen

weinig verflensd, een weinig verdofd, maar dat lag aan de tijdsomstandigheden. De Directie wachtte alleen maar op een kleine opleving, teneinde dan onmiddellijk aan het vergulden en het oppoetsen te gaan.

De geweldig groote tafel is nog steeds wat zij al bijna een halve eeuw is — een lang uit-



gerekt ovaal met rechte zijden, en in het midden daarvan de ronde schijf met de cijfers en het ivoren kogeltje, geflankeerd door de beruchte velden beschuldert met de nummers van 0 tot 36 — en met de even geduchte woorden Rouge en Noir — pair en impair.

Voor dat rad van fortuin zetelt de croupier met zijn houten gezicht en zijn houten harkje, waarmee hij meestal meer naar zich toe pleegt te halen, dan van zich weg te schuiven!

Men moet het zich niet al te romantisch voorstellen, en wanen, dat deze beambte het goud letterlijk naar zich toeharkt, benevens stapels bankbiljetten, want het zijn maar beenen plaatjes van verschillende kleur, die dit lot ondergaan. Het zijn de fiches van verschillende waarden die men heel prozaisch tegen goed geld aan de kas inwisselt. Wint men, dan kan men natuurlijk de gewonnen fiches eveneens weer tegen geld inruilen.

Men zegt dat dit soms wel eens gebeurt.

Het was in deze zaal, dat de vijf voornaamste personages uit onze tragi-comedie, elkander weder ontmoetten omtrent het zesde uur van dien middag.

Overvol als vroeger was het er niet meer, in die zaal, die er uitzag als een verlepte paleis-zaal ergens in den Balkan.

Toch waren er zeker nog wel vijftig of zestig bezoekers, waarvan er een twaalftal om de lange tafel geschaard was, die reeds zooveel drama's en zoo bitter weinig blijspelen heeft gezien.

Toen Raffles en Brand binnentraden, letterlijk op de hielen van Marais, zaten Blanche en Burggraaf de Sartres naast elkander, recht tegenover den croupier, en speelden naar hartelust.

Blanche had een kleur van opwinding, want er lag een niet onaardig stapeltje roode fiches naast haar trillende rechterhand en zelfs een paar gele.

Matthieu de Sartres deed niet veel anders dan toezien, en nu en dan glimlachend eenige aanwijzingen geven.

Van tijd tot tijd slaakte zij een zenuwachtig lachje, als de croupier met de bewegingen van een opgewonden pop en na zijn eentonige roep: „Rouge perd — Noir gagne!” — of omgekeerd, haar zijn fiches toeschoof met zijn geldschouf-feltje.

Marais sloeg die twee eenigen tijd als het ware van den achtergrond gade, met een uitdrukking op zijn gezicht, die aan Brand de gefluisterde opmerking ontlokte:

— Hij ziet er uit als Mephisto — in de tuinscène!

— Zoodat die twee daar Faust en Gretchen

zouden zijn? merkte Raffles met een twinkeling in zijn oogen op. Nu, dat weet ik nog zoo niet! En wat onzen mephisto betreft — hij mag een duivel zijn, maar dan toch een heel goedmoedige!

— Daarin heb je gelijk — ik geloof dat hij de zaak reeds van een wat menscheijker standpunt beschouwt! En toch was hij vanmorgen jaloersch als een tijger, hij was groen als gras van woede!

— Laten wij ons wat ter zijde houden, en gadeslaan hoe zich deze comedie ontwikkelt! Ik geloof je te kunnen voorspellen, dat wij nog voor aardige verrassingen komen te staan. Je hebt natuurlijk de twee chercheurs gezien?

Brand maakte een onwillekeurige beweging van schrik, en zei, argwanend rondziende:

— Ik heb niets gezien! Zijn ze dan hier?

— Neen — nog niet! Wij zijn hen op den weg langs de kust voorbijgereden.

— Maar wien of wat zoeken die menschen dan toch? fluisterde Brand, die zich alles-behalve op zijn gemak scheen te voelen.

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen. Op het oogenblik is het hier niet zoo druk — maar anders krioelt het hier van internationaal gespuis van allerlei rang en stand, zooals de aasgieren krioelen boven een kadaver! Ik geloof echter niet dat zij het voorzien hebben op onze Blanche en haar medeplichtige, anders zouden zij immers al hebben toegeslagen!

— Luister eens Edward, vervolgde Brand nog zachter, maar op dringenden toon. Ik geloof dat het verreweg het beste zal zijn, als wij deze gevaarlijke streek achter ons laten! De dingen die wij zoeken zijn toch onbereikbaar voor ons!

— Zoo pessimistisch zie ik de zaak niet in, Brand! Maar wij zullen een afspraak maken. Je geeft mij nog vierentwintig uren — en als dan de bewuste dingen niet in mijn handen zijn, dan beloof ik je, dat James het bevel te hooren krijgt: „zet den koers in de richting Parijs en rijdt op!”

— Bravo! zeide Brand opgewekt. En ik verzeker je dat ik je aan je woord zal houden.

— En nu dit is afgesproken, Brand, willen wij onze aandacht weer wijden aan de drie hoofdpersonen! Zeg mij eens, is je de aandacht niet opgevallen, welke onze Burggraaf besteedt aan het Markiezinnetje, dat voor hem toch slechts een eenvoudig secretaresje moet zijn?

— Maar dan een secretaresje die juweelen draagt, Edward!

— Daar doel ik juist op, Brand! Zou hij dat niet zeer vreemd hebben gevonden?

— Misschien! antwoordde Brand nadenkend.



Maar je hebt zoowaar gelijk! En dan dat avondtoilet dat zij gisterenavond droeg. Hij moet wel een zonderling denkbeeld hebben gekregen van secretaresses!

Hij ging niet voort, want Raffles keek hem aan met een blik dien hij volkomen raadselachtig vond.

Hij vestigde weer zijn aandacht op de spelenden, en zag dat Marais achter hen was komen staan met de handen in de zakken, het hoofd een weinig schuin gehouden en zijn fraai geteekende wenkbrauwen hoog opgetrokken, met een sigaret die niet brandde tusschen de lippen, want rooken was in dit heiligdom streng verboden.

Op zijn teenen op en neer wippend, keek hij schijnbaar onverschillig toe, hoe Blanche nu eens won, dan weer verloor, en er kwam tenslotte een uitdrukking op zijn gelaat die Brand deed fluisteren:

— Er gaat in dien man iets om, dat ik niet begrijp, Edward!

— Ik denk dat wij het beiden spoedig genoeg zullen begrijpen — lang voor de vierentwintig uren om zijn, die je mij hebt toegestaan!

— Er schijnt van jaloezie niet veel meer te bespeuren te zijn!

— Misschien heeft onze jonge vriend ingezien, dat die najver hem weinig verder kan brengen! Wie weet ook heeft hij bedacht, dat ons markiezinnetje op zijn minst twaalf jaar ouder is dan hij.

— Dat mag alles zoo zijn — maar de juweelen dan? Als hij haar verliest — dan verliest hij toch ook de kostbaarheden?

— Misschien! zeide Raffles, op een toon waarvan Brand nog veel minder begreep dan van de gelaatsuitdrukkingen van Marais.

Nu pas kregen de twee daar aan de speeltafel hem in het oog, maar zijn aanwezigheid scheen beiden vrij onverschillig te laten. Zij speelden kalm verder, en toen eindelijk Blanche de Kermanec opstond, was zij omstreeks veertigduizend franc rijker geworden.

Het was het uur van het diner en vrij veel spelers, behalve de hartstochtelijke gewoontegokkers, verlieten de zaal, en begaven zich naar het Restaurant dat bij de speelzaal behoorde, of naar een van de paleisachtige eetgelegenheden die men ook in Monte Carlo kan vinden.

Blijkbaar in de allerbeste verstandhouding begaven Blanche en haar beide aanbidders zich naar een Restaurant, niet ver van de pier, en Raffles en Brand volgden hen.

Naderhand luisterden zij ongeveer een half uur naar de Jazzband, dansten wat, en keerden

even voor het vallen van den nacht, naar Nizza terug, steeds op veiligen afstand gevolgd door Raffles en Brand.

De twee auto's kwamen bijna gelijktijdig aan, maar Raffles bleef, steeds op een behoorlijken afstand, vol belangstelling toezien bij de afwikkeling van de kleine comédie die hij, tot groote verbazing van Brand geheel scheen te voorzien.

In het hotel werd gedanst, en Blanche en Burggraaf de Sartres danste herhaaldelijk met elkaar, terwijl ook de geheimzinnig glimlachende Jules, eenige malen haar partner was.

Het was precies elf uur toen de charmante Vicomte, het tweetal in de Bar noodde, en hen daar onthaalde op een cocktail, die naar zijn zeggen, van zijn eigen vinding was.

Raffles en Brand zagen vanuit hun hoekje scherp toe, en zij zagen hoe Blanche gretig van den krachtigen drank dronk, terwijl Jules er iets mee deed, wat men niet zoo spoedig zou hebben verwacht.

Hij keerde het glas namelijk snel en handig om boven een pot, waarin een groote palm was geplant, meenende, dat niemand hem zag!

En inderdaad zag ook niemand het — behalve juist de man, die het, van het standpunt van mijnheer Marais bezien — in de allereerste plaats niet had mogen opmerken, gelijk de naaste toekomst spoedig genoeg zou uitwijzen!

Maar Brand keek ook nog naar andere zaken, — bijvoorbeeld naar de deur, waar hij zoeven vluchtig die verdachte gestalten had meenen waar te nemen, die hem reeds een dag lang niet uit de gedachten wilden — die van de twee donkergekleede mannen, met hun rare bolhoedjes, die zoo weinig pasten bij dit deftige hotel met zijn meerendeels rijke gasten.

Toen hij nauwkeuriger keek waren ze al weer verdwenen.

Een kelner keek met een tamelijk benauwd gezicht dezelfde richting uit, en de gerant, een uiterst gewichtig heer, een voormalig officier uit het Oostenrijksche leger, fronsde de dikke wenkbrauwen, en scheen zeer slecht in zijn humeur te zijn.

En Brand vroeg zich af, of het werkelijk, zooals Raffles had verklaard detectives waren op zoek naar een voortvluchtigen misdadiger.

De houding van de kelners en van den gerant zou er wel op wijzen, zoo meende hij, en hij werd er niet geruster op, want nog altijd was de vraag niet beantwoord, op wien of op wie, die twee geheimzinnige mannen het nu eigenlijk voorzien hadden.

Indien zij met een signalement in hun zak liepen van Blanche en haar medeplichtige —



wat had hen dan kunnen weerhouden reeds lang toe te slaan?

— En als die twee het niet waren die zij zochten — wie was het dan wel?

Zou het mogelijk zijn dat zijzelfen...?!

Brand durfde deze vraag niet te beantwoorden en toch, als hij goed nadacht leek het onzinnig, dat twee detectives uit Marseille op zoek zouden zijn naar den Londenschen avonturier, of dat zij achter het masker van Graaf Palmhurst en zijn secretaris Brund hadden kunnen zien.

Het bleef intusschen voor Brand een puzzel en hij besloot, goed uit te zien, daar Raffles zich nu eenmaal van de aanwezigheid dier twee rechercheurs volstrekt niets scheen aan te trekken.

En zoo danste men verder, en vermaakte zich op de wijze, die in deze streken, in deze hotels, en onder deze bezoekers gangbaar is — men dronk zeer sterke whisky, gemengd met port, Hollandsche jenever, Spaansche Malakka, en Fransche Benedictijner, men danste, men speelde ook een weinig kaart in de aangrenzende zaal, waar acht maal vier menschen bridge speelden om zeer hooge inzetten.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat ook Blanche weder den schat van juweelen droeg, die zij aan haar schuldeischers ontfutseld had, en de openlijke, onbeschaamde wijze waarop zij dat deed, en tegelijkertijd met den schatrijken, jongen edelman flirtte, verbaasde Brand meer dan al het andere.

Het volgende motief tot verwondering werd geleverd door Jules Marais, die niet langer de woedende Otello speelde maar met een voor Brand volstrekt onbegrijpelijk glimlachje een beetje op een afstand stond toe te zien. Hij scheen zich vrienden te hebben gemaakt, want nu en dan sprak hij opgewekt met een paar heeren in smoking, even jong als hij, en een paar malen kon men hem zelfs hooren schaterlachen.

Wat Blanche betreft — zij scheen er niet ver van af te zijn, zelfs het bestaan van haar medeplichtige te hebben vergeten! Het was duidelijk dat zij geheel en al was ingepalmd door de charme, misschien ook wel door de rijkdommen van Mathieu de Sartres, die eveneens maar al te duidelijk liet blijken, welk een indruk de bevallige Parisienne op hem had gemaakt.

En telkens ging de groote wijzer van de klok boven het glinsterende buffet van de bar verder, en hij wees reeds ver over het nachtelijk uur aan, toen Blanche duidelijke teekenen van vermoeidheid en slaap begon te geven,

teekenen die haar zelf schenen te verwonderen. Het was duidelijk dat zij zich uit allemacht verzette tegen deze voor haar onbekende vermoeidheid en het charmante gezelschap van den Vicomte nog niet wilde prijsgeven.

Marais scheen zich in denzelfden toestand te bevinden, en om half een nam het tweetal afscheid van de Sartres, op wiens knap, gebruind gelaat duidelijk teleurstelling te lezen viel.

— Kom Brand — de kleine comedie loopt nu op haar einde, geloof ik! zeide Raffles glimlachend, zijn arm onder dien van den jongen man stekend en hem zachtjes meevoerend. Ik meen dat het tijd wordt ook onze koffers te pakken. Veel valt er niet te doen naar ik meen!

— Wij vertrekken dus? vroeg Brand met een stralend gezicht.

— Ja.

— Wanneer?

— Dat zullen de omstandigheden moeten uitmaken! Dat heb ik niet in mijn macht, mijn waarde! Bedwing je ongeduld nog wat, dat ik mij zoo moeilijk kan begrijpen. Is er iets schooneers denkbaar dan dit aardse paradijs — dat helaas een weinig door den mensch bedorven is, zooals hij bijna alles bederft wat hij aanraakt, tenminste wanneer het door de natuur zelve geschapen is?

— Onder andere omstandigheden zou je mij niet ongeduldig zien, Edward, maar de toestand komt mij hier zeer gespannen voor, en de aanwezigheid van die twee detectives —

— Merkwaardig, dat die twee brave lieden je zoo onrustig maken! zeide Raffles hoofdschuddend. Ik verzeker je, dat zij ons ternauwernood hebben opgemerkt onder de gasten! Maar kom nu mede, want ik zou niet gaarne het slot van de voorstelling missen. Wij moeten ons een goed plekje uitkiezen om vooral niets te verliezen van het schouwspel en ik geloof reeds een aardige kleine loge te hebben gevonden, in den loop van den dag, die aan het doel uitstekend zal beantwoorden!

Brand sprak niet meer tegen. Het was hem nu wel duidelijk geworden, dat Raffles dingen wist of vermoedde, die voor hem nog geheel en al in het duister lagen. Maar dit nam hij zich stellig voor — hij zou Raffles aan den termijn van vierentwintig uren houden, en zorgen dat zij dan deze gevaarlijke streken verlieten!

Om half twee in den nacht kon men wel zeggen dat het geheele hotel tot rust was gekomen, tenminste wat de meeste logeergasten betreft. In de Bar klonk nog gedempt het geluid van violen, saxofoons en fagotten.



Maar de Bar lag vrij ver weg, en geen slaper kon er door worden gestoord. Eenige onvermoeide bridgers speelden nog voort, sommigen dansten nog altijd, allen dronken, maar in het hotel was alles stil, donker en rustig.

Op de tweede verdieping, omstreeks kwart voor tweeën, zou een zeer scherp oog een gedaante hebben kunnen zien, die heel behoedzaam de trap naar de derde verdieping kwam afdalen, en toen in de richting van de liftkooi sloop, die voorbijging, en stilhield voor een deur.

Daar scheen de gedaante te luisteren, en toen klonk, alleen voor het allerscherpste oor verneembaar, het lichte krassen van metaal op metaal.

Geen minuut later ging de deur open en de gedaante was plotseling verdwenen.

Er waren ongeveer tien minuten verlopen, en toen werd zij weer zichtbaar. De deur ging heel zacht en volkomen onhoorbaar weer dicht, en de gedaante nam de terugtocht aan, liep zonder het minste leven de trap op naar de derde verdieping, en verdween uit het oog.

Op het zelfde oogenblik ging de deur van een groote muurkast, die het geheele personeel altijd gesloten zou hebben gewaand, behoedzaam open, en Raffles en Brand traden er uit tevoorschijn, klopten hun goed wat af, en wandelden, na hun sigaret te hebben opgestoken heel rustig in de richting van de liftkooi.

— Je hebt het gezien? vroeg Raffles zacht.

— Zeer, zeer flauw, Edward. Ik heb in ieder geval den man niet herkend. Maar hij is de deur van Blanche's kamer binnengegaan, daarop durf ik wel zweren!

— De oplossing zal nu wel spoedig komen, Brand, zeide Raffles glimlachend. Laten wij hier maar wachten!

Dat „hier” was de vestibule die nog altijd

vrij helder verlicht was. Zij kwamen er juist bijtijds om te zien hoe de lift omhoog ging — en Brand meende de twee detectives te herkennen, de daar binnenstonden en naar boven gingen.

En waren maar heel weinig hotelgasten die daar nog zwijgend in hun rieten stoelen zaten, wat rookten, en een glas wijn dronken.

Tien minuten ongeveer verstreken weer en toen hoorde men boven met deuren slaan, een hard geloop over de gangen, op eenigen afstand het donderend geraas van een motor, die op den standaard wordt aangeslagen, en toen kwam de lift naar beneden, de bronzen deuren werden opgeworpen en de twee detectives stormden naar buiten, bleek als een doek, en blijkbaar zeer woedend.

Zij volgen naar de draaideur, gingen naar buiten, en iedereen hoorde hen duidelijk brullen:

— Daar gaat hij! Onze wagen, vlug wat, suffert!

— Is hij ontsnapt? vroeg Brand, half verbijsterd.

— Ja — Mathieu de Sartres is slimmer dan ik dacht, en toch sloeg ik hem heel hoog aan, zeide Raffles kalm.

— De Sartres? Herhaalde Brand met groote oogen van verbazing.

— Of om juist te zijn — Arthur Bonesco! antwoordde Raffles kalm. Ik had dezen sluw hotelrat na een uur al herkend ofschoon hij z'n lichtblond haar gitzwart, geveerd had, en zijn gelaat bruingekeurd had.

— Maar — dan — blijf je daar maar zoo rustig bij — dan is hij er met de juweelen van Blanche vandoor! hernam Brand, tandenknarsend.

— Laat hem zijn gang gaan, Brand — die juweelen waren valsch!

## BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE



## HOOFDSTUK VII.

## HONDERD METER VOOR DE GRENS.

Niet begrijpend bleef Brand een oogenblik Raffles zitten aanstaren. Zijn stem was toonloos, toen hij herhaalde :

— Waren die juweelen — valsch, Edward ? Hoe weet je dat met zooveel zekerheid ?

— Wel, — omdat ik ze gisteren met eigen oogen gezien heb. Zij zaten in een ijzeren kistje, en dat was weer goed weggeborgen in een secretaire — maar het eene zoowel als het andere heb ik gemakkelijk kunnen openen. De steenen waren voortreffelijk nagemaakt — zelfs zoo goed, dat ik een oogenblik zou hebben getwijfeld, als ik niet van tevoren vermoed had, wat onze Jules van plan was ! Luister maar eens, Brand ! Misschien herinner je je, dat een jaar geleden in een revue in Olympia een diadeem gedragen werd door de commère en dat was een nauwkeurige copie van het Russische prachtstuk, dat het voornameste bestanddeel vormt van het restant juweelen, dat Blanche de Kermanec heeft kunnen redden. Ook de andere historische sieraden werden nagemaakt — en door denzelfden juwelier, bij wien Marais in dienst was, dien Roberti. De slimme vos heeft van het bestaan van die copieën natuurlijk geweten, die maar veertien dagen gebruikt zijn, en toen in de safe van Roberti zijn weggesloten. En als een zeer scherp wapen in de hand van een jaloersch man tegenover een weinig betrouwbare vrouw, heeft hij die copieën maar meegenomen ! En zoodra hij bemerkte, dat hij zijn spel tegenover den mooien, hoewel Franschen Vicomte verloor, heeft hij dat andere spelletje gespeeld, en ik moet erkennen dat hij dat voorloopig tenminste schitterend gewonnen heeft.

— Maar — voorzag Marais dan dat die roof zou plaats vinden ? vroeg Brand, die in de grootste verbazing had toegelusterd.

— Dat is meer dan ik je kan zeggen, Brand. Het is echter zeer wel mogelijk dat Jules Marais ook geweten heeft, wie die zoogenaamde burggraaf eigenlijk was, een hoogstgevaarlijke hotelrat. Hij moet toch ook de aanwezigheid van die twee detectives hebben opgemerkt — en dadelijk geweten hebben dat het niet op hem en zijn vriendin voorzien was, zal zijn verdenking misschien zijn uitgegaan naar dien

wat al te eleganten Roemeen. De man sprak voortreffelijk Fransch — en wie weet is er toch in zijn accent iets geweest, dat op namaak wees. Er is destemeer reden om aan te nemen dat Marais de berooving voorzag, omdat hij op een sluwe wijze de cocktail heeft weggegoorpen, die de Sartres hem aanbood.

— Welke cocktail ? vroeg Brand, die nog meende te droomen.

— Je hebt het dus ook niet gezien ? Dan schijn ik dus de eenige te zijn geweest ! De Sartres had een prachtig plan, maar dat kon slechts met succes worden uitgevoerd, als de eigenares van de juweelen die hij begeerde — en lieft ook haar vriend vast sliepen ! Dat was het beste te bewerkstelligen door het toedienen van een slaapmiddeltje en dat kon hem, den vingervluggen gauwdief, heel gemakkelijk vallen. Hoe het ook zij — Marais doorzag de truc en wierp het gevaarlijke goedje in een grooten bloemenkuip, dat bewijst, dat hij zijn man moet hebben voorzien.

— Prachtig ! Charmant ! zeide Brand met een bitteren glimlach. Alles heel aardig ! Dan behoeven wij dus nog slechts onze reisbiljetten naar Londen te koopen.

— Hoozoo ? vroeg Raffles, met oprechte verbazing.

— Wel — de Sartres of hoe hij dan anders mag heeten, is toch met den buit ontkomen ?

— Met den nagemaakten buit, Brand !

— Mijnentwege ! Maar de echte juweelen zijn dan nog in het bezit van Marais ! En die is er natuurlijk al mee verdwenen ! Hij zal waarschijnlijk niet hebben afgewacht dat zijn medeplichtige weer wakker wordt, ondervraagd wordt, en in haar bittere teleurstelling en woede ook hem verraadt !

— Dat is het eerste verstandige woord, dat ik sedert een paar uren uit je mond hoor ! zeide Raffles met een sprong uit zijn stoel opstaande. Maar, ook met de kans op een al te snelle vlucht van onzen jongen vriend heb ik gerekend. Henderson wacht !

— Wat bedoel je daarmee ?

— Dat zul je spoedig genoeg merken !

Intusschen was het geheele hotel reeds in rep en roer geraakt. Verscheidene gasten kwamen verschrikt toelopen, de telefoon



rinkelde, de kelners en de kameniertjes van de nachtploeg liepen verschrikt op alle verdiepingen heen en weer, en de gerant was buiten zichzelf.

Een haastig ingesteld onderzoek had reeds aan den dag gebracht, dat de sluwe hotelrat, zijn maatregelen naar al te goed getroffen had, en op alles had gerekend.

Zeer waarschijnlijk had ook hij de twee detectives wel herkend maar hij had op zijn koelbloedigheid gerekend — en niet ten onrechte.

Na den roef was hij zeker geen volle minuut in zijn eigen kamer geweest, hij had daar haastig een klein koffertje gepakt, dat hij aan een riem over den schouder kon dragen, en waarin zeker ook de paarse, lange mantel zou zijn, die zijn gestalte zoo goed verhuld had. Daarop had hij het kleine balkonraam geopend, had zich langs een regenpijp laten zakken, met de vlugheid en de geoefendheid van een aap, en was op een gereedstaand motorrijwiel gesprongen, dat hem met een sneltreinvaart had weggevoerd.

Maar voor Raffles was dit alles van veel minder belang, dan het feit, dat men bij het kloppen op de kamerdeur van Marais geen antwoord had gekregen — nadat men de kamerdeur van Blanche de Kermanec op een kier had vinden staan, hetgeen onmiddellijk achterdocht had gewekt.

Een kameniertje, dat toevallig langs kwam, was binnengetreten, had vruchteloos gepoogd, na het vinden van het opengebroke schrijfbureau en het ledige, ijzeren juweelenkistje, de bezitster daarvan wakker te maken uit haar diepen slaap. Zij had toen op de tusschendeur gebonsd met beide vuisten, maar toen zij geen antwoord kreeg, met haar reservesleutel, ook de deur van de kamer van den zoogenaamden fabrikant Legrand geopend, en daar een onbeslapen bed en een volkomen opgeruimd kamer gevonden.

Natuurlijk werd een en ander niet dadelijk bekend, want daartoe was de algemeene verwarring te groot.

Ook drong de treurige waarheid pas vrij wat later tot den woedenden gerant door, dat de twee Marseillaansche rechercheurs heel wat beter gedaan hadden, als zij vijf minuten vroeger naar de kamer van den pseudo Burggraaf waren gegaan, om hem op bevel van hun hoofdbureau in de Fransche havenstad te arresteren.

Want dan had misschien niet alleen de be-rooving, maar ook de vlucht van den gevaarlijken hoteldief voorkomen kunnen worden.

Dit alles en nog vrij wat meer werd echter

pas besproken, toen Raffles en Brand reeds lang gereed waren met hun voorbereidselen voor de achtervolging.

Voor hun plotseling vertrek hadden de twee mannen een goed excuus gehad — een hotel waar zulke dingen kunnen voorvallen, was weinig geschikt tot herberging van een man als Graaf Palmhurst!

De gerant weeklaagde, wrong zijn handen — maar de rijke Engelschman was onverbiddelijk, verkoos onmiddellijk te vertrekken, liet zijn auto tevoorschijn halen, betaalde zijn rekening en stond klaar voor het vertrek, juist toen de dag ging aanbreken, en de hemel in het Oosten teederrood gekleurd werd, ten bewijze dat er een prachtige dag ging volgen op een even schoonen nacht.

— Dat is nu alles heel mooi, gromde Brand, naast Raffles gezeten, die het stuurwiel had gegrepen, maar ik zie hier al om te beginnen vijf wegen in verschillende richtingen loopen en jij moet mij eens zeggen welke richting de juiste is — ik bedoel, welke richting onze man heeft ingeslagen, want of het de juiste wel zal zijn — de hemel weet dat ik het betwijfel! Voor mij is de eenige juiste weg, die naar het station!

— Brand, het is wel bijna zeker, dat onze man Italië zal trachten te bereiken. Frankrijk is voorloopig voor hem te gevaarlijk. Italië of Zwitserland kunnen hem echter gruimen tijd beschutten. Maar ik hoef volstrekt niet te aarzelen, want ik weet hoe hij gereden is!

Waarheen dan?

— Daar! zeide Raffles, en hij wees naar den weg, en glimlachte.

Brand keek eens wat nauwkeuriger, en toen zag hij op het lichtgrijze asphalt een pikdonkere streep, en ruim een meter daarvandaan nog juist zulk een streep.

— Teer! schreeuwde hij opgewonden.

— Creosoot, Brand! Dat ruikt niet-zoo sterk en het blijft langer aan de wielbanden kleven. Het werk van Henderson, aan wien ik dit met vertrouwen heb kunnen opdragen. En geloof me — die streep zal nog een paar uren gaans verder duidelijk genoeg zichtbaar zijn, om hem te kunnen volgen!

— Maar — hij moet ons zeker wel een uur voor zijn!

— Ook daaraan zal hij niet veel hebben, Brand! Maar denk je nu werkelijk, dat je een kind voor hebt? Henderson weet zijn giletmesjes nog wel tot iets anders te gebruiken, dan om er zijn gelaat mee schoon te krabben! In een van de achterbanden zit een heel fijn sneetje, dat niet eens last kan veroorzaken als de wagen stilstaat, maar dat onder het rijden



zich steeds zal vergrooten en verwijden totdat de band zich begeeft.

— Dat kan hem een kwartier schelen — want hij heeft een reserveband op zijn auto. Dat heb ik duidelijk gezien!

— Aan dien reserveband zal hij niet veel hebben — Henderson heeft hem vervangen door een wiel dat iets te klein is! Nog iets?

— Neen. Geen kik. Ik zwijg als een visch. Ik zie het wel — dat alles is al keurig netjes voor elkaar gebracht, zonder dat ik er in gekend ben, mompelde Brand beleedigd.

— Je zou er in gekend zijn, met wat meer geloof aan jouw kant, Brand, zeide Raffles glimlachend, met de hand reeds op den handle. Maar je wilde hier weg binnen vierentwintig uur, en tot je straf heb ik vrij wat gedaan, zonder je op de hoogte te brengen! En nu vooruit — en als alles meeloopt hebben we hem nog ver voor de Italiaansche grens te pakken! Want ik weet binnenwegen, die onzen man zeer waarschijnlijk onbekend zijn! En dan zullen wij nog een grapje met hem uithalen, dat hem lang zal heugen!

Brand keek even achterom en wierp Henderson die hem vriendelijk grijnzend toeknikte, een verwijtenden blik toe.

En toch wist hij in zijn haat dat hij ongelijk had gehad — dat hij meer vertrouwen had moeten stellen in het buitengewone doorzicht van John Raffles!

— Waarom rijdt je zelf niet? was alles wat hij dan ook vroeg.

— Omdat Mylord beter den weg kent, Mijnheer Brand, antwoordde de reus eenvoudig.

— Wat heb je daar voor een groot pak naast je liggen?

En de reus legde zijn groote vinger op de lippen en zei guttig:

— Dat moet geheim blijven, Mijnheer Brand. Instructie van Mylord!

— Ik zie het al! zeide Brand zuchtend. Ik heb mijn verdiende loon — ik heb te weinig vertrouwen gehad.

Intusschen reed Mijnheer Jules Marais over den prachtigen weg, die met vrij veel kronkelingen maar niet verder dan een honderdtal meter de grillige kust van de Middenlandsche Zee volgt, in de richting van de Italiaansche grens, naar Vintimiglio, die op ongeveer drie uren rijdens was gelegen, in een zonnig humeur, hetgeen te begrijpen was voor een wraakzuchtig man, die juist een plannetje schitterend had zien gelukken, dat moest dienen om die wraakzucht te koelen!

— Dat zal die feeks leeren om mij in een hoek te duwen, mompelde hij vergenoegd.

Wat zal die gek raar op zijn neus kijken, als ze hem met de valsche juweelen in zijn zak te pakken nemen. En wat zal zij tekeer gaan, haha! Alles loopt mij mee! Het is een prachtige dag — alleen — zou die zee zoo sterk naar teer ruiken? Zonderling — de wind komt toch juist van den anderen kant.

Toen de lucht na een half uur nog altijd niet weg was, stopte Marais, haalde zijn neus nog eens goed op, stapte uit, en verbleekte.

Hij had de strepen gezien, nog zeer duidelijk zichtbaar, en hij was te slim, om er te bedoeling niet van te zien. Hij wist dat hij nergens door teer was gereden, en dat dus iemand met opzet, twee van zijn banden met een teerachtige stof had ingesmeerd. In de duisternis bij het wegrijden had hij dat niet gezien.

Hij stapte onmiddellijk weer in, en joeg als een duivel langs den gladden weg, vloekend en zichzelf verwenschend — en dat ging nog een vol uur goed, en toen begon eensklaps zijn wagen over te hellen, op een angstwekkende wijze, hij hoorde een soort van diepe zucht achter zich, en toen begaf zich met een soort van kanonschot zijn rechter achterband.

Tierend raadpleegde hij zijn horloge, en een wegwijzer. Hel en duivel — hij was nog maar een kwartier rijdens van de grens verwijderd.

Weer stapte hij uit, schoof zijn stofbril op, greep woedend zijn werktuigen, plaatste de cric onder den achteras, vijzelde den wagen wat op en haalde het wiel van de as.

Het reservewiel kwam uit de hoes, en toen meende Marais te stikken van woede — hij kon het wiel met geen mogelijkheid op de as krijgen. Een blik was voldoende, om hem te toonen dat het van een ander fabrikaat was.

Zoo vlug hij maar kon monteerde hij het wiel met den leeggeloopte band weer, sprong knarsetandend achter het stuur en reed zoo goed en zoo kwaad als het ging na ook het ventiel van het linkerwiel te hebben losgeschroefd, om het evenwicht te herstellen, verder.

Hij was nauwelijks tien minuten rijdens verder, of een donderend halt klonk hem tegemoet, hij keek op, zag het grenspaaltje, blauw en wit geschilderd en twee Italiaansche douanebeambten met hun steken op, die hem met opgegeven hand tegemoet traden.

Zwijgend begon hij zijn valies te ontpakken, liet zijn portefeuille zien en zijn pas, stak een sigaret aan, en stond bleek en met kloppend hart terzijde.

Alles werd uit het valies gehaald — en toen meende hij het te besterven, want een



der douanebeambten sneed met een scherp mes den bodem van het valies open — en haalde er in zeildoek gewikkeld pakje uit, dat hij even opende, waarop hij glimlachend en in slechts Fransch zei :

— U weet dat wij die moeten convisceeren ! Voorschrift van den Duce ! Maar U krijgt een reçu ! Bij het verlaten van Italie krijgt U de juweelen ongeschonden weer terug.

De Italiaan krabbelde iets op een formulier en stak het Marais toe, die het woedend verfrommelde en het in zijn zak stak, zonder het zelfs te lezen, want hij kende geen Italiaansch. Toen werd hem de weg vrij gegeven, en vloekend en grommend sukkelde hij verder op zijn gebrekkige wielen, totdat hij, ongeveer tien minuten later verschrikt opzag, want vier Italiaansche douanebeambten traden hem weer met een donderend halt tegemoet.

Hij tastte naar zijn voorhoofd en wreef zijn oogen uit.

Daar was de Italiaansche grens, daar waren de wit en blauw geschilderde slagboomen, daar was het huisje van de beambten met de Italiaansche vlag !

En hij kreeg maar weinig tijd om zich te

verbazen, want reeds klonk het bevel om zijn valiezen te openen.

Toen pas vond hij de kracht om te schreeuwen :

— Maar ik ben een kwartier geleden al gevisceerd ! Wat is dat voor een dwaasheid ! Men heeft mij zelfs mijn juweelen afgenomen. Hier is het reçu dat ik er voor kreeg !

Hij had het formulier tevoorschijn gehaald, en stak het met een driftige beweging een brigadier toe, die het aandachtig las, den Franschman van het hoofd tot de voeten met een eigenaardigen blik opnam en toen in vrij goed Fransch vroeg :

— Weet U wat er op dit formulier staat — dat overigens heelemaal geen douaneformulier is ? Niet ? Dan zal ik het U even voorlezen :

„Ter bestraffing van een deugniet worden hem de juweelen van zijn vriendin afgenomen ! Laat hem dit tot een les zijn !

John Raffles”

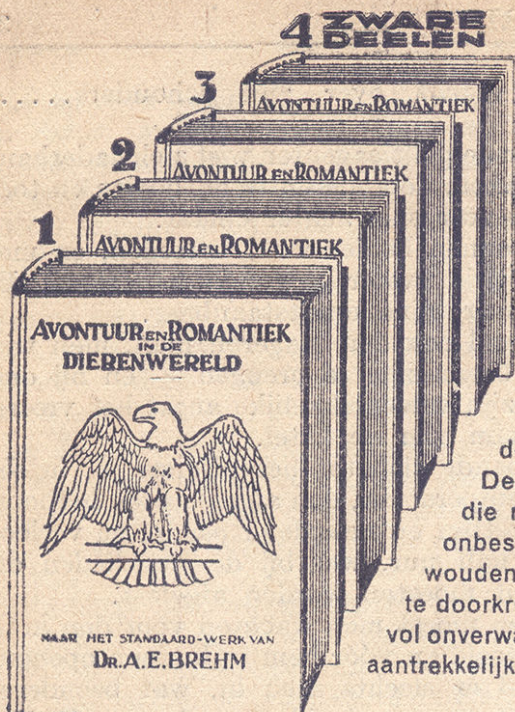
En toen pas drong het tot den rampzaligen Marais door, dat die twee lieden in hun fraaie uniformen van zoeven, wel eens heel iets anders hadden kunnen zijn dan douaniers.

---

De volgende aflevering bevat :

## Al Capone's Wrekers.





Complete  
fraai gebonden  
standaard-uitgave

**4**

DEELEN

2160 bladzijden  
en ruim  
60 kleuren-  
drukplaten  
200 foto's  
250 teekeningen.

WAARDEVOL  
BEZIT VOOR  
OUD EN JONG

Binnen het bereik  
van  
iedere beurs!

## GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK . . . . MAAR

uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeer, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen..... De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen..... En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

### GEEN FANTASIE MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde standaard- en levenswerk van den grooten, Duitschen dierkundige **Dr. A. E. BREHM**

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. — Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen.

Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:— Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties. — Rijk vertelmateriaal voor de scholen. — Gezellige boeken. — Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo !.....

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en Stamperius, bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

**BON** te adresseeren aan ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C.

Ondergeteekende wensch franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave

**AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD**

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—  
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50  
\* tegen 13                   "                   "                   " fl. 1.—  
Het bedrag van fl. 12.—/ de eerste maandelijksche termijn van fl. ....  
is heden gestort op Uw postrekening No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM .....

ADRES .....

\*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.



**GEGARANDEERD ECHTE**

475



# DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS  
VANAF

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

GARANTIEZEGEL



OP ELK ETUI



## BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA No 30 1 1/4 ct || NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct || GOLD DOLLAR 1 ct
- MASPERO No 2 1 1/2 ct || PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct || FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaiën ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

**5 BON** voor 5 gratis punten en ringen catalogus  
te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

GRATIS  
PUNTEN

Naam: .....

L12

Stad: .....

Adres: *mil gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van énzelfde adres wordt slechts een dazer bonus geaccepteerd*

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDWYN MAYER ARTISTEN

